

Giới thiệu Lừa Tình

Truyện Lừa Tình, chuyện nói về một cô gái ngây thơ chưa từng có một mối tình đầu bởi vì cô cô chỉ biết có sự nghiệp, cô nghĩ có sự nghiệp rồi thì yêu cũng chưa muộn.

Và rồi cô gặp được anh, cứ nghĩ định mệnh đã sắp xếp cho anh gặp được cô ngay đúng thời điểm sự nghiệp cô vừa vững chắc. Hai người đến với nhau rất nhanh, và cũng nhanh chóng kết hôn, tưởng rằng mọi chuyện diễn ra quá suôn sẻ.

Ai ngờ trước ngày cưới hẳn đã ôm tiền bỏ trốn không một li do, thật ra hẳn chính là một kẻ lừa gạt tình cảm chuyên đi dụ dỗ nhưng phụ nữ nhẹ dạ cả tin như cô.

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Tác giả: Len Rối

Cô vui đầu vào trong chăn khi mặt trời chiếu những tia nắng đầu tiên. Một bàn tay lập tức luồn vào trong áo ngủ, nắn bóp nơi mềm mại của cô.

“Ừm” Cô nhẹ trở mình, đôi tay nhỏ bé lập tức bắt lấy cánh tay hư hỏng đang làm loạn kia.

“Triệt! Tội qua em một chết rồi! Anh tha cho em đi!”

Mộ Vân Triệt bật cười, khẽ cắn vành tai của cô, lời nói đầy ám muội:

“Tha? Làm sao tha? Tiếng rên rỉ của em ngọt ngào như vậy, cơ thể mềm mại như vậy, chỗ đó lại mát chật anh không thả ra. Em bảo anh làm sao tha cho em?”

“Anh... hạ lưu!” Cô đỏ mặt, nhỏ giọng mắng

“Anh còn có thể hạ lưu hơn đây.”

Anh lập tức đề lên người La Lệ, bắt đầu một cuộc tiến công mới. Trong phòng, cảnh xuân dạt dào.

Và kết quả của việc “vận động buổi sáng” là: Cô bị trễ giờ làm.

“Đều tại anh! Cái người này, anh rốt cuộc trúng phải xuân dược hay ăn nhầm nhưng hươu vậy hả?”

“Hừm? Anh còn cần xuân dược?”

“Triệt! Em sai rồi! Anh nhanh lái xe đi đi!”

Cô là thư kí của Mộ Vân Triệt. Anh đối xử với cô tốt vô cùng. Một tháng trước, anh tỏ tình với cô, thế là hai người ở chung. La Lệ nhìn Mộ Vân Triệt, ánh mắt có tia không ổn, lướt qua rất nhanh khiến chính cô cũng không thể nắm bắt.

Hai người cùng đi vào công ty, cười cười nói nói không xem ai ra gì cả. Mà ai dám nói gì chứ? Sếp tổng sủng bạn gái lên tận trời là chuyện mà mọi người đều biết. Hơn nữa, La Lệ rất nhu thuận và hiền lành, các nhân viên đều rất thích cô.

“Tổng giám đốc! Sáng nay lúc 8h anh có cuộc họp với nhà thiết kế Leo. 9h30p gặp Tổng giám đốc Văn thị. 12h có hẹn ăn trưa với công ty chi nhánh ở Pháp...”

“Được!” Anh đáp gọn.

Trong công việc, anh rất nghiêm túc, không hề đùa giỡn.

“La Lệ! Sắp tới sẽ diễn ra cuộc bán đấu giá của Nguyên lão, tổ chức ba năm một lần, em nhớ chứ?”

“Nhớ! Sao vậy anh?” La Lệ khẽ giật mình.

“Em biết Hoàng Lâm không?”

“Không ạ!” Lòng bàn tay La Lệ đầy mồ hôi. Anh ấy hỏi mấy cái này làm gì?

“Cậu ta là đối thủ nặng kí nhất của anh. Cậu ta đối đầu với anh từ bé đến lớn. Lần này, có thể cậu ta sẽ cài gián điệp vào công ty ăn cắp mức đầu giá của chúng ta. Anh muốn em chú ý những người xung quanh.”

“Được ạ!” La Lệ mỉm cười đầy tự tin. Rồi cô dựa vào lòng anh “Anh! Tôi nay bạn em mời em đi dự sinh nhật của cô ấy, em...”

“Được rồi! Em cứ đi mua quần áo đi. Anh sẽ thanh toán.”

“Moa~ Triệt! Em yêu anh chết mất!”

“Anh cũng yêu em”

Buổi tối, La Lệ ăn mặc nóng bỏng đi vào một quán bar, nào còn vẻ điềm đạm đáng yêu khi ở bên cạnh Mộ Văn Triệt chứ? Cô đi thẳng vào phòng VIP, sau đó cởi hết quần áo ra, dán lên người của người đàn ông đang ngồi trên sofa.

“Lâm! Em tới rồi!”

Người được gọi là Lâm đó cũng chính là Hoàng Lâm. Anh cười quyến rũ, bàn tay lập tức dò vào u cổ của cô.

“Chắc chắc! Bảo bối! Em thực hư hồng! Anh còn chưa làm gì mà em đã ướt rồi sao?”

“Lâm! Chỉ cần nghĩ tới anh, cả người em đều nóng lên, có thể không chảy nước ra để giải nhiệt sao?” La Lệ dùng giọng nói kiều mị dụ dỗ bên tai Hoàng Lâm

Hoàng Lâm cười to, đặt La Lệ dưới thân sau đó ra lệnh:

“Hầu hạ anh!”

La Lệ không chần chờ, lập tức nhét cự long của Hoàng Lâm vào miệng, đôi môi đỏ mọng liếm từng tác của vật thô to kia quả là hình ảnh kích thích thị giác đến tận cùng. Một lúc sau, Hoàng Lâm bắn toàn bộ vào miệng của La Lệ, cô chẳng những không nhổ ra, hơn nữa còn ngoan ngoãn nuốt xuống sạch sẽ. Hoàng Lâm không chịu được nữa, lập tức đè La Lệ xuống. Khi anh đâm vào, cả hai cùng phát ra tiếng rên thỏa mãn.

“A... Ừm... Lâm, anh thật lớn, tuyệt quá. Mau! Dùng sức đâm em!”

“Tiểu dâm phụ! Mộ Văn Triệt không cho em ăn no sao?”

“Chỉ có anh mới làm em thỏa mãn. A... Mạnh lên chút nữa. AA”

La Lệ càng rên rĩ càng dâm dăng, cô lên cao trào hai lần, Hoàng Lâm mới bắn ra ngoài.

“Lâm! Anh làm em rất vui.”

“Em đừng quên nhiệm vụ của mình là được. Tiểu dâm phụ, em sẽ không động tâm chứ?”

“Không có! Lâm, em chỉ yêu một mình anh. Anh đừng lo, ngày mai em sẽ ăn cắp giá thầu của công ty Hoàng Kim, nhất định để cho Mộ Văn Triệt thua đến không ngóc đầu lên được. Bất quá, sao anh không để em trộm cơ mật công ty? Như vậy có thể làm cho Mộ Văn Triệt thân bại danh liệt.”

“Em không hiểu! Anh muốn nhìn cậu ta từ từ suy sụp, từ từ bị anh rút cạn máu. Cảm giác ấy thật sung sướng vô cùng.”

Hoàng Lâm không biết, sau này anh vì câu nói này mà hối hận thật lâu.

Hôm nay là ngày đầu thầu, Mộ Văn Triệt anh khí ngời ngời đi vào hội trường, lập tức thu được ánh mắt hâm mộ lẫn ghen ghét. Cũng phải thôi, anh trẻ như vậy đã làm tổng giám đốc, lại còn là của một công ty lớn gần như có thể thu tóm mọi việc. Làm sao có thể không gây sự chú ý? La Lệ hôm nay không đi cùng anh, cô bảo cảm thấy không khỏe, anh đành để cô ở nhà. Nhưng cái người mà anh nghĩ đáng ra nên ở nhà kia lại đang thu thập đồ đạc, gấp rút đi ra nước ngoài. Điện thoại của La Lệ vang lên, cô ta sợ toát mồ hôi, cũng may, là mẹ gọi.

“A lô mẹ à, chuẩn bị xong chưa? Chúng ta đi ra nước ngoài.”

“Mẹ chuẩn bị xong rồi. Nhưng Lệ Lệ, chúng ta phải bỏ Tâm Di ở lại thật sao? Mẹ sợ nó không sống nổi.”

“Mang theo con ngốc đó? Rốt cuộc mẹ nghĩ gì vậy? Nếu chúng ta bị tóm con có thể sẽ phải ngồi tù đó. Mẹ coi trọng đứa không có máu mủ với mẹ hay đứa con gái ruột của mẹ?”

“Này... Được rồi! Mẹ ra sân bay chờ con.”

La Lệ tức giận cúp máy, cô làm sao lại có người mẹ thiện lương đến mức ngu ngốc như vậy chứ? La Tâm Di là em gái của cô. Bất quá, cô và cô ta không có quan hệ gì. Cô là con riêng của mẹ. Mẹ mang cô theo khi tái giá với cha của Tâm Di. Cô hận Tâm Di, cô ta rõ ràng khi sinh ra đã bị ngốc, vì

cái gì mọi hào quang lại luôn tập trung vào người của cô ta? Chính vì vậy, cho dù là Tâm Di thích gì, cô cũng giành lấy cho bằng được. Kể từ khi cha Tâm Di qua đời, nhưng chỉ để lại tài sản cho mình Tâm Di, cô lại càng hận cô ta hơn. Tâm Di ngày ngày bị cô đánh đập, chửi rủa, cho đến khi cô gặp Hoàng Lâm, Tâm Di mới thoát khỏi móng vuốt của cô. Nhưng, bây giờ, không có cô ở đây, con ngốc đó không có ai chăm sóc, nhất định cũng sẽ không tồn tại nổi. Ha ha ha. La Tâm Di, cô chờ chết dần chết mòn đi.

Kết thúc buổi đầu thầu, mặt Mộ Vân Triệt không thể đen hơn. Cả người anh tràn ngập sát khí. Hôm nay, anh chẳng những mất mấy miếng đất khi đấu giá, mà còn bị người phụ nữ của mình phản bội. Anh sùng La Lệ, cho cô ta nhà, cho cô ta tiền không phải vì yêu. Mà là vì anh đã mất đi cha mẹ, La Lệ rất biết cách cho anh ấm áp. Anh sùng cô ta, vì tham luyện chút ấm áp đó. Không ngờ cô ta lại là gián điệp thương nghiệp của Thành Đạt (Công ty của Hoàng Lâm). La Lệ! Cô được lắm! Đừng để tôi tìm được cô, bằng không, cô nhất định biết thế nào là địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

“Tổng giám đốc! Đã tra ra, cô ta còn một em gái là La Tâm Di, nhưng cô ta không yêu thương em gái của mình.” Trần thư kí báo cáo kết quả điều tra của bên thám tử

“Yêu hay không yêu liên quan gì tôi? Có quan hệ máu mủ là được. ‘Mời’ La tiểu thư đến nhà kho nhà tôi.”

“Tổng giám đốc! La Tâm Di không phải là...”

“Cậu điếc hả? Dài dòng làm gì? Bắt cô ta về đây!” Anh lạnh lùng cắt ngang.

Bây giờ, anh chỉ cần biết, những thứ liên quan đến La Lệ, dù chỉ bé như hạt bụi anh cũng phải diệt trừ cho bằng hết.

La Tâm Di sợ hãi trốn trong nhà. Hôm qua, di bỏ cô đi, chị cũng đi mất, nhà không có ai cả. Cô đã đói từ hôm qua đến giờ rồi. Bây giờ, đột nhiên có mấy người áo đen xông vào trong nhà như muốn tìm ai đó. La Tâm Di ôm chặt con chó trong tay, rầm rức khóc:

“Ba! Di! Người xấu... sợ quá! Hic, ba ơi!”

Tiếng khóc nhỏ như mèo con, bắt quá vẫn làm cô bị phát hiện. Một người áo đen lập tức lôi cô ra, dùng giọng nói máy móc nói:

“La tiểu thư! Ông chủ của chúng tôi mời cô tới nhà. Cô đi theo chúng tôi!”

“Không... người xấu... đừng! Ba!” Cô oa một tiếng khóc lớn lên.

“Khóc cái gì? Thực điếc tai! Làm cô ta cảm miệng cho tôi! Có mỗi một đứa con gái xử lí cũng không xong. Vô dụng!” Một giọng nói không chút độ ấm vang lên.

“Ông chủ! Có vẻ như... cô ta... không được bình thường.”

“Cái gì gọi là không bình thường?” Mộ Vân Triệt nhướn mày, hiển nhiên là đã mất hứng. “Thần kinh cô ta không được tốt, mặc kệ! Mang cô ta đi!”

Vệ sĩ bắt đầu đi nhét vải vào miệng cô, không có tiếng khóc, nhưng nước mắt như hạt châu vẫn rơi xuống không ngừng.

Cô bị nhốt vào nhà kho. Không có ai cho cô ăn, không ai cho cô uống nước, chỉ có bóng đêm bao trùm khắp nơi. Vì quá sợ hãi, Tâm Di ngất đi. Ở màn hình giám sát, Mộ Vân Triệt cực kì mất hứng.

“Mới đó đã ngất, cô ta có phải con người không vậy? Tạt nước cho cô ta tỉnh!”

Vệ sĩ tạt một thùng nước lên người cô, nhưng cô vẫn như cũ, bất động.

“Để mặc cô ta, khi nào cô ta muốn tỉnh thì tự tỉnh.”

Sáng hôm sau, Mộ Vân Triệt đi ra nhà kho,

ngồi hoặc nhìn đám vệ sĩ đứng trước nhà kho.

“Có chuyện gì? Cô ta chết rồi à?”

“Ông chủ! Từ hôm qua tới giờ cô ấy vẫn chưa tỉnh, hơn nữa còn lên cơn sốt cao.”

“Khôn kiếp! Người sốt các người không biết gọi bác sĩ sao?”

“Hôm qua ông chủ đã nói mặc kệ cô ấy.” Vệ sĩ nhỏ giọng

Anh tức muốn xì khói, phản ròi! Trong nhà kho, một cô gái yếu ớt như đóa bách hợp sắp tàn, môi cô run run, không ngừng phát ra những tiếng rên đau trong vô thức.

“Mẹ! Đau! U, đau, lạnh, sợ! Mẹ!”

Chẳng biết trời xui quỷ khiến thế nào mà anh lại bước đến, ôm cô vào nhà. Anh lăm bầm

“Sao nhẹ như vậy? Cô ta ăn không đủ cơm sao? Đúng là vô dụng!”

“Ừm” Cô rên khẽ một tiếng, sau đó vùi vào ngực anh, lăm bầm “Lò sưởi... ầm”

Anh dờ khóc dờ cười. Nhịn! Cô ta là kẻ ngốc! Nhịn. Anh không ngừng tự mê hoặc bản thân phải nhịn. Bằng không anh nhất định ném cô xuống đất. Gọi cho Bạch Diễm – bác sĩ riêng kiêm bạn thân của anh xong, anh ném cô lên giường, không một chút thương hương tiếc ngọc. Dù sao giường cũng mềm, cô ta không chết được!

Bạch Diễm khám xong, mặt đặng đặng sát khí, xả một tràn:

“Cậu làm cái quái gì vậy hả? Cô ấy mấy ngày không ăn cơm, uống nước. Thê lực cạn kiệt. Đã vậy còn mặc quần áo ướt trên người dẫn đến sốt cao. Cậu đã mang người ta về thì phải có trách nhiệm một chút chứ! Cái tên không có lương tâm này!”

Anh bị mắng đến đầu và lỗ tai cũng ong ong, đợi Bạch Diễm phát tiết xong, anh mới ngẩn ra, phản bác lại.

“Tôi mang cô ta về là để hành hạ cô ta. Chết càng tốt!”

“Tại sao lại hành hạ cô ấy? Cô ấy làm ra việc gì có lỗi với cậu sao?”

“Cô ta không có, nhưng chị cô ta có. Khám xong rồi, cậu về đi!”

“Cậu... Ai nợ thì người đó trả chứ! Sao lại trút giận lên người vô tội?”

“Tôi trút lên ai là việc của tôi, cậu về đi!”

Bạch Diễm tức giận đùng đùng bỏ về. Mộ Vân Triệt nói chuyện không dùng đến não, hôm nào đó anh nhất định phải cứu cô bé tội nghiệp kia ra.

Đến chiều, La Tâm Di mới tỉnh lại. Vừa mở mắt ra, một khuôn mặt cực kì đẹp trai đã đập vào mắt. Cô ngơ ngác nhìn anh như muốn hỏi: “Anh là ai?”. Mộ Vân Triệt đứng dậy, lạnh lùng bắt lấy cằm của cô, siết mạnh.

“Chị của cô làm ra chuyện có lỗi với tôi, cho nên, tôi bắt cô hoàn trả gấp bội!” Ngừng một chút, anh cười đến tàn nhẫn. “Cô chẳng qua chỉ là một con ngốc, tôi có hành hạ chết cô cũng không ai biết! La Tâm Di! Có trách thì hãy trách chị cô đi!”

Anh đi rồi, La Tâm Di hoảng sợ chôn mặt vào đầu gối, cô rầm rút khóc.

“Ô ô ô. Đáng sợ... Ô ô ô. Ba! Sợ quá. Cứu!”

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Anh dắt cô đi dự tiệc rượu. Cô có chút sợ hãi, tò mò hỏi:

"Đi tiệc rượu để làm gì?"

"Tôi đó cho cô ăn ngon."

"Thật sao?" Hai mắt cô tỏa sáng, vui vẻ nói "Chị rất ít khi cho tôi ăn ngon. Anh đúng là người tốt!"

Cô hoàn toàn quên mất cái "người tốt" này hôm qua đã đe dọa sẽ hành hạ mình.

Anh nhìn cô thật sâu, bỗng nhiên cảm thấy nghi ngờ quyết định của mình. Anh trút giận lên người con thô ngốc ghêch này là đúng hay sai? Anh đưa cô đi, chỉ muốn làm cô bẽ mặt thôi.

Hai người bước vào hội trường, nam anh khí bức người, nữ thuần khiết ngây thơ đã thành công hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Anh có chút khó chịu, mấy cái ánh mắt như sói đói vậy là sao hả? Không thấy đây là bạn nhảy của anh hay sao?

Cô vừa nhìn thấy bàn ăn, lập tức bỏ rơi người đàn ông anh tuần bên người. Vui vui về về cầm lấy đĩa thức ăn, về mặt muốn bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu làm anh muốn phát giận cũng không được. Anh mặc kệ cô, đi nói chuyện với các đối tác.

La Tâm Di ăn vui đến quên trời đất. Tuy vậy, tướng ăn của cô lại cực kì ưu nhã. Ba của cô vì sợ cô chịu thiệt thòi, đề bù cho đầu óc không mấy tốt của cô, ông đã thuê người dạy cô các nghi thức quý tộc, với mong muốn sau này cô gả đi sẽ không bị khinh rẻ.

Nhìn thấy cô ăn liên tục nhưng không hề mất đi vẻ cao quý, mấy cô tiểu thư lập tức nghiêng răng nghiêng lợi.

"Con nhỏ ham ăn kia!" Một giọng nói chanh chua vang lên.

Cô ngơ ngác nhìn trái nhìn phải, sau khi ngẫm nghĩ, xác định là mình không quen ai, liền cầm đĩa ăn tiếp.

"Choang"

Cái đĩa thức ăn trên tay cô lập tức bị đánh rơi xuống đất, phát ra tiếng vỡ chói tai. Cô khó hiểu ngẩng đầu lên, chỉ thấy một người phụ nữ trang điểm tinh xảo đang nhìn mình. Cô dè dặt nói:

"Nếu cô cũng muốn ăn, cứ nói, tôi sẽ lấy cho cô, không nhất thiết phải đánh rơi đĩa thức ăn của tôi. Thực phí phạm!"

"Cô cho rằng tôi thấp kém như cô, chỉ biết ăn sao?" Mạc Chi kiều ngạo hất cằm lên

"Loại con gái không có cha mẹ dạy dỗ như cô, suốt ngày chỉ biết quyền rũ đàn ông. Mau cút khỏi đây đi! Đừng làm bẩn mắt bẩn tiểu thư!"

"Cô nói cái gì?"

"Tôi nói, cô là đồ hồ ly tinh, suốt ngày chỉ biết quyến rũ đàn ông. Cha mẹ cô không dạy dỗ cô.... A"

Cô ta không tin nổi nhìn người con gái nhỏ bé trước mắt. Chuyện gì đây? Con nhỏ nhà quê này... thế mà lại dám tát cô? Cô phát điên, lập tức giơ tay muốn đánh trả.

"Dừng tay!" Một giọng nói âm trầm vang lên làm người xung quanh run cả người.

"Anh là ai?" Cô ta có chút sợ hãi thế âm lãnh của người đàn ông này, nhưng sự kiêu ngạo của một tiểu thư không cho phép cô ta tỏ ra sợ hãi.

"Là người thôi! Bất quá, là người có thể đè chết cả nhà cô."

"Chi Chi!" Giọng của bố cô ta vang lên bên tai, sau đó một cái tát nhanh chóng giáng xuống.

"Bốp"

"Bố!" Mạc Chi nước mắt lưng tròng nhìn bố mình, đây là lần đầu ông đánh cô.

"Cầm miệng!" Mạc Kiều quát to, sau đó lập tức nửa lời nửa kéo cô đến trước mặt người đàn ông kia.

"Hoàng tống! Thực xin lỗi! Là con gái tôi không biết phép tắc, mạo phạm đến ngài. Về nhà tôi nhất định dạy dỗ nó đáng hoàng. Mong ngài bỏ qua cho chúng tôi."

"Đi đi!"

Chỉ đợi có thế, Mạc Kiều lập tức kéo con gái rời đi. La Tâm Di vẫn đứng đó, dường như mọi chuyện không hề liên quan đến mình. Sau đó, cô quay đầu... lấy đĩa ăn tiếp. Hoàng Lâm kinh ngạc, chuyện này là sao đây. Anh hắng giọng, không để ý? Tiếp tục hắng giọng, lại không để ý? Lần này, anh ho khù khụ với mục đích thu hút sự chú ý của cô. Cô quay đầu lại, tò mò hỏi:

"Anh bị cảm sao? Vậy thì nên về nhà uống thuốc, ho ở đây nước bọt văng ra sẽ làm bẩn thức ăn của tôi." Nói xong còn bày ra biểu tình ghét bỏ.

Anh sắp phát điên rồi, còn dám chê anh bẩn?

"Cô gái, đừng quên, lúc này là tôi giải vây giúp cô."

Vừa nghe anh nói xong, cô bỗng nhiên òa khóc. Anh luống cuống tay chân. Đây! Cô gái này có bị gì không vậy? Anh còn chưa muốn cô ta lấy thân báo đáp mà. Bất đắc dĩ, anh ôm cô vào lòng. Cô ôm chặt lấy anh như ôm lấy cội nguồn, không ngừng nói:

“Ba nói, không ai có quyền chửi ba mẹ. Nếu có người nói xấu ba mẹ, liền cho tôi đánh, ba sẽ giải quyết. Ô ô ô. Ba đi rồi, đi mất rồi, không thấy nữa. Ô ô ô. Ai giải quyết cho tôi đây?”

“Được rồi! Đừng khóc! Tôi giải quyết cho cô là được chứ gì?”

Cô ngẩng khuôn mặt tèm lem nước mắt lên, nghi hoặc hỏi:

“Anh là ba tôi sao? Sao nhìn trẻ vậy?”

Anh dờ khóc dờ cười. Đúng lúc đó, Mộ Vân Triệt mang khuôn mặt đen hơn than bước đến, dùng giọng nói “dịu dàng” gọi cô:

“Tâm Di! Đến đây!”

Cô ngoan ngoãn bước đến chỗ Mộ Vân Triệt, đơn giản là vì anh hứa sẽ cho cô ăn ngon. Cô còn chưa có ăn no đâu. Mộ Vân Triệt ngoài cười trong không cười nói với Hoàng Lâm:

“Cảm ơn Hoàng tổng đã chăm sóc vợ chưa cưới của tôi. Tôi chỉ mới đi một lúc mà cô ấy đã gây rắc rối cho anh.”

“Vợ chưa cưới? Theo như tôi nhớ thì ‘bạn giường’ của chúng ta ra nước ngoài rồi mà.”

“Ha ha. Hoàng tổng thật biết nói đùa. Tôi chỉ có cô vợ ngốc này thôi!”

“À! Cô ấy rất đáng yêu! Tôi thật sự không ngại ‘chăm sóc’ cho cô ấy giúp anh đâu.”

Mùi thuốc súng nồng nặc giữa hai người đàn ông không hề ảnh hưởng đến La Tâm Di. Cô kéo cánh tay Mộ Vân Triệt, nũng nịu với anh như khi ở với ba.

“Tôi đói bụng!”

Mộ Vân Triệt cực kì vừa lòng xoa đầu cô, sau đó quăng cho Hoàng Lâm một ánh mắt khiêu khích rồi xoay người rời đi. Hoàng Lâm vẻ mặt âm trầm, cười lạnh:

“Tâm Di đúng không? Sớm muộn gì cô ấy cũng rơi vào tay tôi. Mộ Vân Triệt! Anh sẽ không đắc ý được lâu đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Mộ Vân Triệt tâm trạng vô cùng tốt, có thể làm cho tiểu tử Hoàng Lâm kia không đạt được điều mình muốn là chuyện anh thích làm nhất từ bé đến giờ. Anh vò vò đầu Tâm Di, mỉm cười:

“Ngoan lắm!”

Cô bấu môi ghét bỏ:

“Tôi mới không phải chó con.”

Nụ cười trên môi Mộ Vân Triệt lập tức cứng đờ, anh nghiêng răng nghiêng lợi:

“Cô có biết bao nhiêu người muốn được tôi xoa đầu thế này mà không được không?”

“Xoa đầu cũng không thể no, tại sao lại muốn?”

“Cô... Bỏ đi!” Cô vừa giúp anh làm Hoàng Lâm bẽ mặt, anh tạm tha cho cô. “Cô không thấy tên vừa nãy rất đẹp trai sao? Sao không đi theo hắn?”

“Người đó tự nhận là ba của tôi nha! Nhưng đi bảo ba đi đến một nơi rất xa với mẹ rồi. Đẹp trai nhưng đầu óc không bình thường, tôi mới không cần đi theo anh ta.”

“Ha ha ha.” Anh ôm bụng cười như điên, Hoàng Lâm ơi Hoàng Lâm, cậu mà cũng có ngày này.

“Tôi muốn ăn cơm, ăn cơm. Tôi còn chưa có ăn no.”

“Cô là heo sao?” Anh nghiêm túc đánh giá cơ thể cô. Ừm, đường cong lá lứt, mông cong, eo thon. Có chỗ nào giống người mập sao? Vậy sao ăn nhiều

như vậy?

“Không ăn lần sau sẽ không còn cơ hội. Chị từng nói tôi không xứng ăn mấy món đó.” Cô nhỏ giọng

Ngực anh bỗng dâng lên một trận chua xót. Rốt cuộc ban đầu anh thấy La Lệ tốt chỗ nào chứ? Càng lúc, anh càng cảm thấy quyết định trút giận lên cô bé này là sai trái. Rồi Mộ Vân Triệt làm ra chuyện mà chính anh cũng không ngờ. Anh hôn cô. Khi bốn phiếm môi chạm nhau, anh chỉ có một cảm giác duy nhất: mềm. Anh không hề biết môi phụ nữ cũng có thể mềm và mịn như tơ đến thế này. Khẽ tách môi cô ra, lưỡi anh lập tức luồn vào. Luôn có một giọng nói nhắc nhở anh: cô ấy là em gái La Lệ. Nhưng, giờ phút này, anh chỉ biết anh muốn hôn cô. Khi cả hai tách ra, cô thở hổn hển dựa vào người anh, oán trách:

“Tôi nói muốn ăn cơm, anh ăn miếng tôi làm gì?”

Quả nhiên, anh không nên mong chờ nhiều ở cô ngốc này. Chưa kịp nói gì thì cô đã tiếp tục:

“Lúc chị La Lệ bị ăn miếng, luôn miệng kêu thoải mái, tại sao tôi chỉ thấy nóng và khó chịu?”

“Là ai ăn miếng chị cô?” Giọng Mộ Vân Triệt lập tức trầm xuống.

“Ừm, là một người tên Lâm a. Khi chị bị ăn miếng, không ngừng la hét ‘mạnh một chút, thật lớn, thoải mái quá’.” Cô bẹp môi “Rõ ràng chị rất thoải mái, vì cái gì tôi chỉ cảm thấy cả người nóng lên?”

La Lệ hoàn toàn chọc giận anh. Mẹ kiếp! Cô ta là gái điểm sao? Anh ôm lấy La Tâm Di ném vào trong xe. Cô sợ hãi hỏi:

“Anh làm gì?”

“Làm cho cô thoải mái như chị cô.” Anh lạnh lùng lên tiếng, rồi bắt đầu cởi bỏ quần áo.

Trực giác cho cô biết cô sắp gặp nguy hiểm, vì vậy cô liều mạng giãy dụa. Lại không biết như thế chỉ làm tăng thú tính của anh. Anh xé bỏ váy của cô, hài lòng nhìn thân thể trắng muốt trần trụi trong xe. Cô lấy tay ôm chặt ngực, rơi nước mắt. Anh có chút bất khả tự nghị (không thể tin) với cảm xúc của mình, sao lại thấy đau lòng cơ chứ? Mộ Vân Triệt thở dài, xem ra anh không xuống tay tàn nhẫn được rồi. Anh hôn lên những giọt nước mắt của cô, dụ dỗ:

“Ngoan! Cho tôi ăn em, sau đó tôi mang em đi ăn những món em muốn.”

“Thật sao?” Cô lập tức nín khóc, sau đó chu miệng đòi hỏi “Tôi muốn ăn lập xương, còn có sườn nướng, bánh kem, tôi muốn một que kem ốc quế thật to nữa.”

“Được. Giờ em dang hai chân ra, rộng một chút.”

Không hiểu sao cô có chút ngại ngùng, cô nhắm mắt lại, từ từ dang chân ra. Anh nhìn nơi tư mật của cô, hạ thân căng đến phát đau. Anh đưa tay nắn bóp ngực cô, xúc cảm mềm mại co dãn làm anh yêu thích không nổi buông tay.

“AAA... Cảm giác, thật kì quái.”

“Hửm? Kì quái thế nào?”

“Thật tê dại, giống như bị điện giật vậy.”

Lời cô nói làm anh rất thỏa mãn, sau đó, anh không thể tin được nhìn dưới thân cô, chỉ như vậy đã ẩm ướt? Anh cười tà:

“Thực nhạy cảm! Tâm Di! Em đúng là tiểu yêu tinh.”

“Mới không có, ba bảo tôi là nàng công chúa xinh đẹp.” Cô chu miệng phản bác.

Miệng anh méo xệch, cô gái chết tiệt này đúng là biết cách sát phong cảnh mà. Anh ngậm quả hồng mai của cô vào miệng khẽ gặm cắn.

“AAAA” Cô chỉ có thể bất lực rên rỉ, cô cảm thấy thân thể không phải của mình nữa, cứ lênh bênh như trôi trên mây vậy. Thủy dịch phía dưới lại chảy ra ồ ạt. Cảm giác ướt dính làm cô khó chịu muốn khép chân lại. Nhận thấy ý đồ của cô, anh nhẹ giọng uy hiếp:

“Em mà khép chân lại tôi không mang em đi ăn nữa.”

“Người xấu!” Cô hờn dỗi liếc anh

Không hề báo trước, anh cho ngón tay vào cơ thể cô.

“Ừm... AA...” Cảm giác căng đầy làm cô thở dốc vì kinh ngạc.

“Thoải mái không?” Anh vẫn ngậm ngực của cô trong miệng, lưỡi anh xoay vòng trên khuôn ngực mềm mại, lời nói mơ hồ không rõ.

“Thoải mái... AAA.”

Ngón tay anh dần tăng tốc độ. Đột nhiên, cô cảm thấy hạ thân một trận co rút, cô lên cao trào lần đầu tiên trong đời. Trong xe, mùi vị tình dục ngập tràn.

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Mộ Vân Triệt nhìn người con gái dưới thân. Vì lên cao trào mà toàn thân cô đỏ ửng, nhìn hệt như một quả đào mật ngọt ngào. Thật muốn cắn cho một cái! Và... anh cẩn thận.

“A! Đau!” Hai mắt cô dâng lên sương mù “Anh làm chi cắn tôi a?”

Anh khẽ mỉm cười, tiếng cười trầm thấp nồng hậu như một ly rượu ngon khiến người ta say mê. Mộ Vân Triệt còi quần áo, lộ ra tính khí to lớn đang trưởng tới phát đau. Nghĩ tới lát nữa có thể chôn trong hoa huyết mềm mại của cô, anh chỉ cảm thấy đau muốn nứt ra. Lúc anh chuẩn bị tiến vào thì...

“A! La Tâm Di!”

Anh ôm hạ thân, mắt tròn trừng nhìn cô. Cô vậy mà dám... vậy mà dám đá tiểu đệ đệ của anh? Anh gào lên:

“La Tâm Di! Em muốn chết đúng không? Dám đá tôi?”

Nhìn anh phát hỏa, cô hốt hoảng nói:

“Xin... Xin lỗi! Tại... Ba tôi nói khi thấy đàn ông lấy cái này ra phải đá vào. Ô ô ô. Tôi thật sự không có ý mà? Anh đau lắm sao? Bằng không tôi cũng cho anh đá một cái!” Cô lấp bắp, nước mắt rơi như mưa. Chẳng phải ba đã dạy cô như vậy sao? Vì cái gì lại khiến anh tức giận rồi?

“Đó là đối với những người có ý đồ xấu với em!” Vì đau muốn chết, anh cố gắng giải thích với cô để phân tâm.

“Khi nào là có ý đồ xấu? Ý đồ như anh là không xấu sao?” Cô hít hít mũi hỏi lại.

Mộ Vân Triệt thầm phi nhổ chính mình. Anh điên rồi mới có thể cùng cô giải thích. Anh cắn răng:

“Tôi mà bất lực, em nhất định phải chết. Mau dùng tay xoa cho tôi!”

La Tâm Di rụt rè đặt bàn tay nhỏ bé lên cái thứ đang đau đón đến “đứng” không nổi kia. Bàn tay cô nhẹ nhàng chà xát. Khoảng 10p sau, anh mới cảm thấy bớt đau, ra hiệu cho cô dừng lại. La Tâm Di oán giận chu đôi môi nhỏ nhắn:

“Sao phải xoa lâu vậy a? Tay tôi thực mỏi.”

“Em nghe đây, lần sau không được đá tôi nữa, rõ chưa?”

La Tâm Di không biết lí do, vẫn nhu thuận gật gật đầu. Mộ Vân Triệt phiền muộn, sao anh có cảm giác như “nước đổ lá khoai” vậy? (làm chuyện vô ích). Anh nghiêng răng nghiêng lợi, muốn đòi lại món nợ thể xác này, nhưng nhìn cô như con cún nhỏ ngoan ngoãn, lại không xuống tay được. Mộ Vân Triệt hối hận rồi, anh mang cô về nhưng không hành hạ được thì mang về làm gì đây?

“Ngày mai, lau dọn toàn bộ biệt thự cho tôi!”

“Được!”

Sáng hôm sau. Mộ Vân Triệt được đánh thức “vô cùng dịu dàng” bằng tiếng la công suất lớn của Bạch Diễm.

“Mộ Vân Triệt! Tên khốn kiếp! Cậu ra đây cho tôi! Sao cậu dám bắt cô bé lau dọn nhà cửa hả? Cậu có biết cô bé còn yếu không? Cậu có biết...”

“Cậu câm miệng cho tôi!” Mộ Vân Triệt phiền chán gào lên. “Vào đi! Chúng ta nói chuyện.”

Khi Mộ Vân Triệt rửa mặt xong, Bạch Diễm vẫn mang bộ dạng âm dương quái khí trừng anh. Mộ Vân Triệt thở dài ngao ngán, hỏi ra thắc mắc bấy lâu nay:

“Diễm! Cậu vì cái gì đối với cô bé kia tốt như vậy? Từ ngày đầu tiên nhìn thấy đã ra sức bảo vệ rồi. Lí do?”

Bạch Diễm trầm mặc rất lâu, Mộ Vân Triệt cứ tưởng anh sẽ không nói, nhưng cuối cùng anh cũng mở miệng, giọng nói đầy chua xót:

“Cô ấy nhắc tôi nhớ tới Mộc Mộc.”

Mộ Vân Triệt cũng rơi vào trầm mặc. Mộc Mộc là một loli* đáng yêu, hồn nhiên, anh cũng rất thích cô bé. Mộc Mộc là vợ của Bạch Diễm. Cuộc hôn nhân của cả hai vô cùng thất bại mặc dù Mộc Mộc rất yêu chồng mình. Cuối cùng, khi Mộc Mộc mất đi, Bạch Diễm mới hối hận. Nhưng có ích gì? Người cũng đã đi xa. Mộ Vân Triệt nói:

“Yên tâm! Tôi không làm gì Tâm Di cả! Tôi không xuống tay với con thỏ ngọc ấy được.”

“Vi bất kì lí do gì cũng được, cảm ơn cậu đã bỏ qua cho cô bé.”

“Diễm! Tôi thật sự hối hận vì đã mang cô ấy về đây. Đường như tôi...” Có chút thích con thỏ ngọc này.

Nhưng anh chưa nói xong, một bóng trắng vội vàng nhào vào lòng anh, oa oa khóc lớn:

“Ô ô ô. Tôi sai rồi! Đừng đuổi tôi đi mà! Tôi sẽ thực ngoan, thực ngoan. Tôi hứa sẽ không đá anh nữa! Ô ô ô. Đừng đuổi tôi!”

Bạch Diễm tò mò hỏi:

“Cô bé! Em đá vào chỗ nào của cậu ta?”

La Tâm Di trung thực chỉ vào chỗ bị cô đá. Ngay lập tức, mặt Mộ Vân Triệt đen như đáy nồi, còn Bạch Diễm thì ôm bụng cười như điên:

“Ha ha ha. Em đá tiểu đệ đệ của cậu ta? Ha ha ha. Triệt! Cậu có phải bắt lực rồi không?”

“Cậu cút đi cho tôi!” Mộ Vân Triệt rống to.

Bạch Diễm vẫn cười lớn khi bị Mộ Vân Triệt đá ra khỏi nhà.

“La Tâm Di!”

Anh quay lại gào lên với người phía sau, nhưng khi nhìn đến bộ dạng nàng dâu nhỏ bị ức hiếp của cô thì lập tức như quả bóng xì hơi, không phát tác được. Anh phiền não vò vò đầu.

“Triệt! Đừng giận nữa!” Cô nín nín góc áo anh.

Mộ Vân Triệt sừng sốt, nắm lấy cánh tay nhỏ bé của cô.

“Ai dạy em gọi như vậy?”

“Anh bác sĩ lúc này không phải gọi anh là Triệt sao? Lẽ nào đây không phải tên anh? Vậy tên anh là gì?”

“Em... Có thể gọi tôi là Vân.”

“Được! Vân! Anh đừng giận nữa!”

Mộ Vân Triệt gật đầu. Triệt là cách người phụ nữ khốn nạn kia (La Lệ) gọi anh. Anh không muốn Tâm Di cũng gọi như vậy.

*loli (Lolita): là từ chỉ các nhân vật có ngoại hình hoặc tính cách giống các bé gái từ 12, 13 tuổi trở xuống.

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Bạch Diễm rảnh rỗi, vội chạy sang nhà Mộ Vân Triệt để xem cô bé đáng yêu kia có bị ức hiếp không. Lúc anh tới, La Tâm Di đang nấu cơm. Cô lễ phép chào:

“Anh bác sĩ!”

“Chào cô bé! Em nấu cơm cho ai ăn vậy?”

“Cho em a. Vân không ăn trưa ở nhà!”

“Vân?” Bạch Diễm chớp chớp mắt, sau đó nở nụ cười quý dī “Phát triển nhanh thế cơ à? Em nói cậu ta không ăn trưa ở nhà sao? Không phải đâu! Cậu ta là đau lòng em mệt mỏi, nên mới không ăn ở nhà.”

“Là vậy sao?”

“Tất nhiên!” Bạch Diễm còn gạt đầu thật mạnh tỏ vẻ tin cậy “Hôm nay chắc cậu ta lại để bụng đói làm việc rồi, thật đáng thương!” Nói rồi thở dài ra về đau lòng lắm

La Tâm Di lập tức trở nên bối rối.

“Vậy phải làm sao? Để bụng đói làm việc sẽ không hiệu quả. Còn không tốt cho sức khỏe nữa...”

Vì quá lo lắng, La Tâm Di không ngừng lăm nhăm lăm Bạch Diễm đau cả đầu. Anh vội vàng chặn miệng cô:

“Nếu đã lo lắng thì em mau mau mang thức ăn đến cho cậu ta đi!”

“Nhưng...” Cô vặn xoắn ngón tay, ầm ức nói “Em thậm chí còn không biết anh ấy làm việc ở đâu. Vân không nói cho em biết!”

Bạch Diễm cười tươi như hoa.

“Anh kêu tài xế đưa em đi. Khi tới đó, em hãy nói với cô lễ tân, em là phu nhân của tổng giám đốc.”

“Phu nhân? Đó không phải là vợ sao?” La Tâm Di nghiêng đầu thắc mắc, bộ dạng muốn bao nhiêu đáng yêu có bấy nhiêu.

Bạch Diễm nuốt nước bọt, thật muốn nhào tới véo má mà.

“Em không nói vậy người ta sẽ không cho em vào. Em không muốn đưa cơm cho Vân của em sao? Cậu ấy nhất định là đang rất đói bụng.”

“Được! Đều nghe anh.”

La Tâm Di đi đi bần chân, sợ hãi đứng trước công ty của Mộ Vân Triệt. Cô nhỏ giọng oán:

“Công ty gì mà to vậy chứ? Lối vào ở đâu? Hic.”

Bác bảo vệ thấy một cô gái rất đáng yêu, tay ôm một hộp cơm không ngừng nhìn về phía công ty bèn chạy lại hỏi:

“Tiểu thư! Cô gặp rắc rối gì sao?”

“Chào bác!” La Tâm Di lập tức gấp người 90 độ. “Cháu... Cháu muốn vào công ty nhưng không tìm thấy lối vào.”

“Lối vào? Bác bảo vệ gài đầu “Không phải trước mặt tiểu thư sao?”

“A? Nhưng sao không có cửa?”

“Tiểu thư! Đó là cửa kính! Trong suốt thôi, nhưng vẫn là cửa.” Bác bảo vệ bật cười, cô gái này... có chút ngốc thì phải. “Đến! Tôi mở cửa cho tiểu thư vào!”

La Tâm Di rụt rè bước vào đại sảnh. Lập tức, một trận bàn tán bốn phía nổi lên.

“Oa! Đó là ai vậy? Thực đáng yêu!”

“Chậc! Là lolita đó.”

“Đang có mốt loli sao?”

“...”

Những người xung quanh không ngừng bàn tán, Tâm Di có chút sợ, cô chưa bao giờ bị nhiều người nhìn như vậy. Vân! Anh ở đâu? Em muốn về nhà.

Cô lễ tân vội chạy tới giải vây cho cô.

“Em gái! Em tìm ai?”

“Em... Em tìm Vân.”

“Vân? Là ai? Làm ở bộ phận nào?”

“Là Tổng giám đốc.” Cô cảm thấy may mắn vì Bạch Diễm đã kể cho cô toàn bộ. Anh đúng là người tốt. (Len: Tốt? Từ này có phải khen nhầm rồi không?)

Nụ cười chuyên nghiệp trên mặt cô lễ tân lập tức cứng đờ.

“Ý em nói là Tổng giám đốc Mộ Vân Triệt?”

La Tâm Di gật đầu thật mạnh. Cuối cùng cũng tìm được Vân rồi.

“Em có thể nói cho chị biết, em là gì của Tổng giám đốc không?” Cô lễ tân cố nặn ra một nụ cười thân thiện

“Em... là phu nhân Tổng giám đốc.” Sau một hồi đấu tranh, cô quyết định nói dối.

Không chỉ toàn bộ người trong công ty, cả của Mộ Vân Triệt vừa đi xuống cũng rớt xuống đất. Kia không phải là con thỏ ngọc nhà anh sao? Làm sao lại đến được đây? Anh nhìn tên gây rối Hoàng Lâm bên cạnh, nhủ thầm thật chặt. Cái tên này, có phải đã biết trước hôm nay con thỏ ngọc của anh sẽ tới nên mới chạy tới đây ra về bạn tốt với anh không?

Mộ Vân Triệt vội vàng bước đến chỗ cô, oán trách hỏi:

“Sao em lại ở đây?”

“Em mang cơm trưa cho anh nha!” Hiển nhiên, khi nhìn thấy Mộ Vân Triệt, cảm giác khó chịu khi bị người xung quanh nhìn chằm chằm của La Tâm Di lập tức biến mất. Cô cười vui vẻ đáp lời anh.

“Là ai mang em đến?”

“Là anh bác sĩ”

Mộ Vân Triệt nghiêng răng nghiêng lợi. Tên khốn kiếp này! Ngày mai anh nhất định phải cho cậu ta một trận. Dám mang con thỏ ngọc ra ngoài mà không nói gì với anh cả. Cùng lúc đó, Bạch Diễm ở nhà huyết sáo nghĩ đến bộ dạng bối rối của Mộ Vân Triệt bỗng nhiên hất hoi. Bạch Diễm lầm bầm:

“Là cô em y tá nào nhớ thương mình mà mình mới nghỉ một ngày đã điên cuồng nhắc tên mình rồi?”

Hoàng Lâm bên cạnh bị hai người kia lãng quên lập tức bước tới nở một nụ cười nham nhảm:

“Chào em, Tâm Di!”

“Anh là ai?” Một câu hỏi của La Tâm Di, khiến Mộ Vân Triệt cười đến hoa tâm nộ phóng, cũng khiến cho Hoàng Lâm sắc mặt đen thui.

“Tôi chính là người đã giúp em tại bữa tiệc.”

“Không nhớ!” La Tâm Di thành thật lắc đầu.

Để tránh cho Hoàng Lâm then quá hóa giận, ra tay với con thỏ ngọc. Mộ Vân Triệt lập tức mỉm cười:

“Hoàng tổng! Tôi phải đưa vợ đi ăn trưa! Không tiễn!”

“À! Mộ tổng chắc không ngại cho tôi ăn cùng chứ?”

Mộ Vân Triệt đen mặt. Cái tên không biết liêm sỉ này. La Tâm Di chu môi:

“Này! Vợ chồng chúng tôi ăn với nhau anh đi làm bóng đèn làm gì?”

“Hoàng tổng, này...” Ngoài mặt Mộ Vân Triệt ra vẻ khó xử, nhưng trong thâm tâm đã bật một ngón tay cái với Tâm Di.

Hoàng Lâm tức giận rời đi. Mộ Vân Triệt nhe cười đến nội thương, lập tức mang “vợ” lên phòng làm việc ăn trưa.

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

“Ai dạy em những câu vừa nãy?” Mộ Vân Triệt hứng thú hỏi Tâm Di.

“Trên ti vi không phải đều làm như vậy sao?” La Tâm Di vừa dọn thức ăn ra, vừa khó hiểu hỏi lại.

“...” Mộ Vân Triệt! Mày đang mắt mắt cái quái gì vậy chứ? Mày đang trông mong ở con thỏ ngọc này điều gì đây?

“Ừm. Tay nghề không tệ!” Mộ Vân Triệt thử một miếng thịt gà.

“Đương nhiên!” La Tâm Di phản khởi nói “Em đã phải luyện tập rất lâu!”

“Nhà em không có người giúp việc sao?”

“Chị bảo... không nấu cơm thì sẽ cho em nhện đối. Nhưng nấu không ngon cũng phải nhện.” Cô nhỏ giọng.

Tay cầm đũa của Mộ Vân Triệt lập tức cứng đờ. Anh khó khăn nuốt toàn bộ thức ăn xuống. Rõ ràng lúc này còn rất ngon, sao bây giờ anh lại thấy vừa đắng vừa chát vậy? Không ăn nổi nữa, Mộ Vân Triệt dứt khoát ôm lấy Tâm Di ngồi trên đùi mình.

“A?”

“Không có gì! Để anh ôm một chút, một chút là tốt rồi!”

La Tâm Di mặc dù không hiểu, nhưng cô đã có thói quen phục tùng anh, sẽ không hỏi lại.

“Tâm Di!”

“Vâng?”

“Anh hôn em được không?”

Hôn? Chính là ăn miếng sao? Cô thấy trong ti vi rất nhiều rồi nha. Nữ chính đều rất hạnh phúc khi được hôn. Cô mỉm cười gật đầu thật mạnh. Mộ Vân Triệt vòng tay ôm cô sát vào người mình. Chiếc lưỡi miêu tả tình tế đôi môi mềm mại của cô. Anh liếm xung quanh, trên chốc như có như không, rồi từng chút từng chút xâm nhập. Hai chiếc lưỡi không ngừng quấn lấy nhau, cho nhau mật ngọt. La Tâm Di rên rỉ thật khẽ, chỉ như vậy, phía dưới của Mộ Vân Triệt lập tức đứng lên. Anh khó khăn tách môi cả hai ra, cô thờ phỉ phỉ nhìn anh, sao đột nhiên lại dừng lại rồi? Hôn rất thoải mái nha!

Mộ Vân Triệt cười khổ điểm nhẹ mũi cô. Anh đang dự hòa đốt người mà cô lại còn dám dùng ánh mắt ướm át đó nhìn anh.

“Đừng nhìn anh như vậy! Em muốn mang thai sao?”

“Mang thai? Chính là có em bé đúng không?”

“Đúng vậy!”

“Oa!” Cô phấn khích ôm chặt anh “Em muốn mang thai! Có em bé, sau này sẽ có người chơi cùng với em. Rất vui!”

Trán Mộ Vân Triệt lập tức cháy xuống mấy đường hắc tuyến. Nếu họ có con thật, sau này con anh mà biết tại sao nó lại được ra đời, chắc chắn sẽ bóp chết mẹ của nó.

Anh vuốt ve gò má mềm mại, hôn cô một cái.

“Tối nay anh cho em mang thai được không? Giờ thì về nhà, tắm rửa đi nhé!”

“Được! Vâng! Em bé có phải sẽ giống như thiên sứ được thượng đế gửi xuống không? Hay sẽ sẽ chui ra từ một bông hoa? Có phải là trốn trong tủ quần áo không? Em sẽ về nhà tìm!”

Mộ Vân Triệt dở khóc dở cười. Có lẽ anh nên giáo dục giới tính cho cô rồi. Nhưng... anh nhìn xuống người trong ngực, con thỏ ngọc này có khả năng hiểu sao? Thôi vậy, vẫn là bảo bọc cô đi.

Thế là tổng giám đốc ác độc bắt người về hành hạ cuối cùng lại thành bất vạ.

Khi trở về nhà, mùi thức ăn thoang thoảng, căn nhà gọn gàng sạch sẽ. La Tâm Di cầm một đôi dép đi trong nhà bước tới đưa cho anh. Cô cầm cặp văn kiện, hôn một cái lên gò má anh. Khi anh còn đang ngỡ ngàng thì cô ngọt ngào gọi một tiếng:

“Ông xã!”

“Đoàng” Mộ Vân Triệt có cảm tưởng như mình vừa bị sét đánh. Tiếng gọi ấy làm cả người anh như được bao bọc trong sự hạnh phúc. Anh chưa bao giờ biết, hóa ra chỉ một cách xưng hô lại khiến con người ta sung sướng, thỏa mãn đến như vậy.

Anh ôm chặt Tâm Di, nhẹ nhàng gọi một tiếng:

“Bà xã!”

“Không đúng! Không đúng!” Người trong lòng bỗng nhiên giãy dụa.

“Làm sao vậy?” Anh khó hiểu, không phải lúc này còn rất tốt sao?

“Ông xã! Anh nên hôn em một cái, sau đó mới được gọi bà xã. Trong phim vốn là như vậy, anh làm sai hết rồi!”

Mộ Vân Triệt hóa đá. Anh thật muốn bỏ đầu con thỏ ngọc này ra xem trong đó có phải chứa toàn đậu hũ không. Bất quá, anh không nỡ. Anh cũng chiều nheo nheo mũi cô:

“Mỗi cặp vợ chồng đều có một cách biểu đạt yêu thương riêng. Chúng ta không giống họ, vậy nên đương nhiên anh phải làm khác.”

“Ồ.” La Tâm Di gật gù, nhưng ẩn sâu trong đôi mắt là nhàn nhạt thất vọng. Anh không muốn hôn cô a. Rõ ràng trong ti vi nam chính chỉ cảm ơn nữ chính rồi đi vào nhà, cô vì muốn anh hôn một cái mà chỉnh sửa tình tiết. Anh đúng là đầu đất mà! (Len: Khụ. Từ này hình như cũng dùng cho nhầm người rồi!”

Thấy Mộ Vân Triệt đi vào nhà, La Tâm Di oa một tiếng khóc lên.

“Ô ô ô.”

“Tâm Di! Sao lại khóc rồi?” Anh luống cuống lau nước mắt cho cô.

La Tâm Di nhìn anh, hạ quyết tâm, sau đó nhào người cắn lên môi anh. Mộ Vân Triệt sững sốt, nguyên lai con thỏ ngọc này là muốn hôn a. Anh dĩ nhiên rất vui lòng, hai người quấn quýt trước cửa đến khi La Tâm Di không thở nổi nữa mới buông ra.

“Sau này muốn gì cứ nói với anh, anh nhất định sẽ đáp ứng em. Không cần khóc, được không?” Anh dám đưa ra yêu cầu như vậy, là vì anh biết cô ngọc này chả có tế bào xấu hổ đâu.

“Được! Em muốn hôn, còn muốn lên giường!”

Tìm anh lập tức hăng một nhịp. Một lúc sau mới cười cười, chắc là lại xem trên phim rồi đây mà.

“Em biết cái gì là lên giường sao?”

“Dĩ nhiên biết!”

Cô một bộ dáng tràn ngập quyết tâm cởi áo anh ra. Mộ Vân Triệt cũng lười quản cô, anh muốn xem cô ngọc này làm được đến mức nào. Nhưng sau đó... anh hối hận rồi. La Tâm Di chẳng những biết, hơn nữa lại còn đang thực hành. Chiếc lưới thơm tho của cô không ngừng chạy loạn trên ngực anh, chọc anh một trận tê dại. Khi cô ngậm khóa thủ du của anh vào miệng mút, lí trí của anh lập tức vỡ nát. Anh ôm cô lên phòng, khăn giọng nói:

“Xem anh xử lí em thế nào!”

P/S: Nút thanks kia! Bấm đi! :hixhix: :hixhix:

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Mộ Vân Triệt đặt cô lên giường, cô cắn cắn môi nhìn anh, mờ mịt. Anh cúi xuống, chiếm giữ môi cô, khẽ gặm cắn.

“Ưm... Vân, đừng cắn!” Cô thần trí mơ hồ than nhẹ.

Anh lập tức xé bỏ quần áo của cô, khẽ mút lấy vùng cổ và vành tai. Đôi núm của cô được bao bọc trong bra rất tròn, nảy lên xuống không ngừng vì nhịp thở hỗn loạn của cô.

“Ừc” Nhìn cảnh đẹp trước mắt, Mộ Vân Triệt cảm thấy toàn thân khô nóng, anh nuốt nuốt nước bọt.

Anh đưa tay kéo bra lên trên, đôi nhũ hoa no đủ lập tức hiện ra trước mắt. Anh vùi đầu vào ngực cô mút nhẹ.

“A... Vân. Ngực em trưởng quá!”

Cô không ngừng thờ dốc, mê li nhìn vào người đàn ông đang vùi đầu vào ngực mình. La Tâm Di nhớ đến những gì mình xem được, cô lập tức đẩy anh ra. Mộ Vân Triệt mở mắt nhìn cô, lại làm sao vậy? Cô kéo phăng bra cùng quần lót của mình ra, sau đó kéo quần áo của Mộ Vân Triệt. Anh khó hiểu, là ai dạy hư con thỏ ngọc nhà anh đây? Lúc đó, một đáp án lập tức nảy ra: “Bạch Diễm.” Anh nghiêng rằng, nhất định là cậu ta không sai. Nhưng lập tức anh đã bay chuyện đó ra khỏi đầu vì... cô đã cởi quần lót của anh, nhìn chăm chăm vào cái thứ đang ngẩng đầu hùng dũng kia. La Tâm Di dùng tay chọc chọc vào nó, anh lập tức cảm thấy toàn thân run lên.

“Vân! Đây là cái gì? Nó có thể cử động nha!” Nghĩ nghĩ một hồi, hai mắt cô sáng lên, hưng phấn hỏi “Đây là cù cái đồ đúng không? Ăn được không vậy?”

“...” Ai có thể nói cho anh biết, tại sao tính phúc của người ta thì tràn ngập hạnh phúc. Còn tính phúc của anh thì lại dờ khóc dờ cười như vậy?

Anh lập tức đề cô xuống, nếu đề cô mở miệng nữa, anh sợ mình sẽ ‘đứng’ không nổi nữa. Tay anh như cô điện, chạm vào cô khiến toàn thân cô tê dại. Anh không muốn làm cô đau, nên phải chuẩn bị màn dạo đầu kỹ một chút. Anh cho từng ngón tay vào hoa huyệt đang không ngừng chảy ra thủy dịch.

“AA... Thật sướng!” Cảm giác căng đầy khiến cô thờ dốc không ngừng. “Ừ... Thật thoải mái!”

Động tác của anh càng ngày càng nhanh, ba ngón tay không ngừng ra vào đến khi cô hét lên một tiếng, đạt cao trào rồi xụi lơ trên giường. Mộ Vân Triệt cảm thấy hạ thân đau muốn nổ tung, không đợi cô hoàn hồn, anh lập tức nhét tính khí to lớn của mình vào huyệt khẩu.

“AAA... Vân, nhẹ, nhẹ một chút!”

Anh cắn răng, đâm mạnh vào, phá tan lớp màng mỏng manh kia.

“Tâm Di! Khó chịu không?” Anh khẩn trương hỏi.

“Chỉ là... hơi đau một chút!” Cô cắn môi.

Mộ Vân Triệt thờ phào nhẹ nhõm, cũng may lúc này đã làm màn dạo đầu rất kỹ, nếu không bây giờ cô la hét muốn anh đi ra, anh không nghĩ là mình có thể làm được.

“Vân!” Cô điềm đậm gọi anh, đồng thời lắc lắc eo nhỏ “Thật khó chịu!”

Anh cũng không nhịn nổi nữa, không ngừng đâm vào vách tường mềm mại của cô. Cô đưa chân lên vòng qua eo anh, làm cho cự vật của anh kết hợp thật sâu với hoa huyệt của cô.

“Vân, ngực em đau quá! Xoa cho em!”

Cô vịn vẹo, ngực thật là trướng, cô muốn anh dùng tay xoa như lúc này. Sao giờ anh không xoa nữa a? Anh cười khẽ, lập tức mút lấy đoá hồng mai trước ngực cô. Cô rên rỉ lớn tiếng hơn. Nơi hai người kết hợp không ngừng chảy ra dịch thủy, không khí xung quanh bị đốt cháy toàn bộ.

“Vân... Vân... Vân...” La Tâm Di bất lực gọi tên anh “Em... không chịu nổi nữa!”

“Tâm Di! Chúng ta cùng nhau!”

Khi cô hét lên, anh cũng gầm một tiếng, phóng hết toàn bộ tinh hoa vào hoa huyệt của cô. Nhìn tiểu nhân nhi mềm mại dưới thân, Mộ Vân Triệt cảm thấy thật thỏa mãn.

La Tâm Di thức dậy, đập vào mắt cô là khuôn mặt của anh. Cô thích thú cười. Anh bác sĩ nói là chỉ cần buổi tối làm cái đó là có thể mang thai. Vậy có phải bây giờ cô đã có thai rồi không?

“Tâm Di! Sớm!” Anh chẳng biết khi nào đã mở mắt, hôn một cái lên môi cô.

“Vân! Sớm!” Cô ngọt ngào cười.

Tuy thắt lưng rất đau, nhưng chỉ cần nghĩ sau này sẽ có em bé chơi cùng mình, cô cảm thấy đau một chút cũng không là gì. Mộ Vân Triệt ôm cô ngồi vào bồn tắm. Anh lấy một ít sữa tắm xoa đều lên người cô. Nhân cơ hội, anh bóp chỗ này một chút, xoa chỗ kia một chút, cười hắc hắc vì ăn được đậu hũ. Anh bỗng nhiên nhớ tới một việc vô cùng quan trọng.

“Tâm Di! Những chuyện hôm qua là ai dạy em?”

“Chuyện nào a?” Cô lấy ngực mình cọ cọ vào ngực anh, muốn anh lấy tay xoa như lúc tối.

Mộ Vân Triệt run rẩy cả người. Con thỏ ngọc này muốn đốt lửa để đánh lạc hướng anh đúng không? Đừng có mơ! (Len: Anh đề cao em nó quá!)

Bất quá, anh vẫn thuận theo ý cô, không ngừng vuốt ve hai con thỏ nhỏ. Cô thoải mái than nhẹ, tựa hẳn người vào ngực anh.

“Chuyện... lên giường tối qua, là ai dạy em?”

“À! Anh bác sĩ nói, muốn có thai, khi anh trở về phải cùng anh lên giường. Chỉ cần liếm ngực rồi mút lấy điểm hồng trước ngực anh, mọi chuyện còn lại anh sẽ lo. Anh ấy còn bảo khi lên giường cả anh và em đều phải cởi quần áo, không đúng sao?”

Mộ Vân Triệt nghiêng răng ken két, quả nhiên là tên thối tha đó! Dám dạy hư con thỏ của anh, cậu ta chết chắc rồi!

Nhìn con thỏ ngốc còn đang ngu ngơ không biết gì trong ngực, anh cảm thấy... vẫn là nên phạt một chút vậy. Không lâu sau, trong phòng tắm truyền ra từng đợt tiếng rên rỉ vỡ vụn của người phụ nữ cùng tiếng thờ dục của người đàn ông.

P/s: Đột nhiên nhận ra, khi nhắc mọi người thanks thì lượt thanks đột nhiên tăng. :| :|

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

La Tâm Di đang cực kì không cao hứng, cô chỉ suýt đốt cháy nhà bếp vì thử nghiệm món mới thôi, thế mà Vân của cô lại không cho cô vào phòng bếp nữa. Bây giờ, cái miệng nhỏ nhắn của cô không ngừng chu lên, biểu hiện rõ ta đây đang mất hứng. Mộ Vân Triệt buồn cười, lo cho cô lại còn bị cô giận, đúng là oan hơn cả Đậu Nga a.

“Tâm Di!” Anh dịu dàng gọi.

“Hừ!” Ai kia lại hờn dỗi hừ một tiếng rồi quay đi.

“Ai... Vốn định mang em đi dạo phố, mà em giận thì thôi vậy.”

“Em... Em mới không có giận!” Cô cuống quýt kêu lên “Chúng ta ra ngoài sao? Đợi em một lát!”

Một lúc sau, La Tâm Di xuất hiện với bộ váy dạ hội chít eo, mái tóc xõa tung, kiểu diêm. Chân đi đôi giày búp bê màu hồng. Mộ Vân Triệt có chút co giật khóe miệng.

“Em là muốn đi đâu?”

“Đi dạo phố a.”

“Nhưng... bộ quần áo này là để đi dạ tiệc mà.”

“Đi dạo phố không phải là nên mặc bộ đẹp nhất sao?” Cô bẹp miệng “Đây là bộ đẹp nhất của em rồi.”

Mộ Vân Triệt bất đắc dĩ thở dài, anh kéo cô lên phòng. Anh tự tay thay quần áo cho cô. Nhìn thân hình quyến rũ gần như không mặc gì đứng trước mặt mình, anh chỉ cảm thấy nơi nào đó lại đứng lên chào cờ rồi.

“Vân! Không được nhìn lung tung! Em muốn ra ngoài.” Cô mới không đứng yên cho anh làm thịt. Mỗi lần muốn lên giường, anh đều sẽ dùng ánh mắt này nhìn cô.

Mộ Vân Triệt cười khỏ, nhẹ giọng dụ dỗ:

“Đi dạo phố quan trọng hơn sinh em bé sao?”

“Đương nhiên!”

“...”

Anh dẫn cô tới trung tâm thương mại, cô rất vui vẻ, thử hết bộ quần áo này tới bộ khác. Thấy đồ gì đẹp là cô lại la lên:

“Vân! Em muốn cái này!”

Mấy cô nhân viên dùng ánh mắt vừa hâm mộ vừa chán ghét nhìn cô. Một cô thì thầm:

“Bộ dạng ngây thơ giả tạo quá mức! Vậy mà Mộ tổng cũng thích được.”

“Cô! Bị đuổi việc!” Một giọng nói lạnh lùng vang lên trên đỉnh đầu của cô ta.

“Hoàng... Hoàng tổng!” Mặt cô nhân viên trắng bệch.

“Nhân viên không được phép phán xét khách hàng. Đạo lý đơn giản vậy cũng không hiểu vậy thì còn đi làm làm gì? Cô đến chỗ quản lý nhận lương tháng này đi!”

“Hoàng tổng! Tôi sai rồi! Xin hãy tha cho tôi một lần!”

Mặc cho cô nhân viên đó van xin, Hoàng Lâm vẫn quay đầu đi thẳng. Cô bé con đó không phải là người mà ai nói gì thì nói.

La Tâm Di sờ cái này một chút, ngắm cái kia một chút vui đến quên cả trời đất. Mộ Vân Triệt cười cười, nhân lúc cô đang xem quần áo gọi điện thoại cho thư kí bàn về lịch trình một chút. Khi anh quay đầu lại, cô... đã biến mất.

“Này! Anh kia! Anh kéo tôi đi đâu?” La Tâm Di ồn ào kháng nghị.

“Đưa em đi ăn ngon!”

“Tôi mới không cần! Vân còn đang đợi tôi. Bỏ ra!”

“Vân à?” Ánh mắt của Hoàng Lâm thêm một tia tàn nhẫn “Em dám gọi cậu ta thân mật như vậy?”

“Anh ấy là chồng tôi, tôi gọi anh ấy thế nào liên quan gì đến anh?”

“Em... Được rồi! Em muốn quay lại tìm hấn chứ gì?”

“Đúng!”

“Tôi sẽ thả em nếu em trả lời được, tôi tên là gì?”

Hoàng Lâm không ngờ có ngày mình phải hèn mọn tới mức phải mong mỗi một người con gái nhớ tên của mình. Tâm Di trầm tư một lúc, sau đó thành thật lắc đầu.

“Không biết!”

Khuôn mặt tuấn tú của Hoàng Lâm vặn vẹo, dám không nhớ tên hấn? Hấn hạ giọng, âm trầm hỏi:

“Vây, em nhớ tên đầy đủ của Vân không?” Chỉ cần cô nói là không, hấn nhất định sẽ bỏ qua cho cô.

“Vân chính là Mộ Vân Triệt à!”

Hoàng Lâm giận dữ, tên hấn không nhớ, còn tên của tên kia lại nhớ rõ ràng thế? Để trừng phạt, hấn cúi xuống cắn lên môi La Tâm Di. La Tâm Di tròn mắt nhìn hấn, sau đó không ngừng rơi nước mắt. Cho dù bị cắn đau, cô cũng nhất quyết không mở miệng ra. Miệng của cô chỉ có Vân mới được đụng, cô không muốn người khác đụng. Thật ghê tởm!

“Bốp” Vai Hoàng Lâm bị kéo giật ra sau, rồi một cú đấm lập tức giáng lên mặt hấn.

“Hoàng Lâm! Tao nhất định phải giết mày!” Hai mắt Mộ Vân Triệt đỏ ngầu, không ngừng vung nắm đấm tới chỗ Hoàng Lâm.

Hoàng Lâm cũng đang tức giận, vậy nên lập tức đánh trả. Hai vị đại boss đánh nhau thành một đoàn, nhưng không ai dám ngăn cản.

Khi đánh xong, cả hai thở hổn hển, trên người đầy vết thương. Mộ Vân Triệt chỉ tay vào mặt Hoàng Lâm, lạnh lùng nói:

“Tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu dám đánh chủ ý lên người Tâm Di lần nữa, thì cho dù phải mất đi Hoàng Kim, tôi nhất định khiến cậu và Thành Đạt không ngóc đầu lên được!” Nói rồi anh lập tức bế Tâm Di rời đi.

Hoàng Lâm nghiêng răng ken két:

“Muốn đồng quy vu tận? Được! Xem ai sợ ai!”

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Mộ Vân Triệt thờ phỉ phỉ vì tức giận. Cái tên khốn kiếp đó dám hôn con thỏ ngọc của anh. Anh nhất định phải chôn sống cậu ta! La Tâm Di nhìn anh

đang đắng sát khí, rất biết điều mà ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Bất quá, ai nói nằm im là không dính đạn? Anh vừa về tới nhà đã quăng cô lên giường gần giọng hỏi:

“Ngoài hôn ra, hân ta còn chạm vào những chỗ nào của em nữa?”

“Anh ta... còn nắm tay trái của em.” La Tâm Di sợ sệt báo cáo.

“Khi hôn có đưa lưỡi vào miệng em không?”

“Không có!” Cô kích động la lên “Ngoài Vân ra em không muốn ai hôn hết!”

Lửa giận của Mộ Vân Triệt thoát cái giám đi một nửa, bất quá, phải ‘tẩy trùng’. Anh kéo La Tâm Di vào phòng tắm, mở vòi sen xả nước lên người cô.

“A! Vân! Nước lạnh quá. Mở nước nóng lên được không?”

“Nước lạnh mới có thể tẩy sạch người em.”

Anh điên cuồng phun nước lên người Tâm Di. Một lúc lâu sau không thấy cô phản ứng mới ngẩng đầu lên nhìn, bàng hoàng phát hiện trên mặt con thỏ ngọc của anh đã đầy nước mắt. Mộ Vân Triệt vội ném vòi sen trong tay đi, luống cuống lau nước mắt cho cô.

“Anh xin lỗi! Đều là lỗi của anh! Em đừng khóc!”

“Vân! Anh ta chỉ hôn được ở ngoài, em không có bản! Thật sự không có bản!” Cô òa lên khóc nức nở.

Anh hối hận vô cùng. Anh điên rồi mới có thể nổi nóng với cô. Cô mỏng manh và dễ tổn thương như vậy, anh lại không chút để ý mà phát tiết tức giận trên người cô.

Mộ Vân Triệt thương tiếc hôn lên nước mắt của cô, dỗ dành:

“Tâm Di của anh không có bản! Anh giúp em lau sạch được không?”

Nói rồi anh nhẹ nhàng liếm đôi môi cô, sau đó tách đôi môi đỏ ra để quần quýt với chiếc lưỡi thom tho. Anh chỉ là ‘tẩy trùng’, hoàn toàn không có ý nghĩ gì đen tối đâu! Chuyện sau đó... chắc ai cũng biết.

Công ty Thành Đạt.

Hoàng Lâm điên cuồng ném đồ trong phòng làm việc, nhân viên đứng chật ngoài cửa nhưng không ai dám vào khuyên sếp tổng đang phát điên này. Ném được một lúc, Hoàng Lâm mới bình tĩnh lại, căn phòng bây giờ chỉ còn một đống hỗn độn, giống như vừa có động đất đi qua. Hân ngồi bệt xuống đất, ôm mặt, thì thào tự hỏi:

“Tâm Di! Vì sao lại là cậu ta? Vì sao lại là kẻ thù của anh? Tâm Di!”

Lúc hân còn bé, hai nhà Hoàng- Mộ vô cùng thân thiết. Hân và Mộ Vân Triệt cũng trở thành bạn thân. Nhưng khi lớn hơn một chút, ba mẹ Mộ Vân Triệt đều mất trong một vụ tai nạn giao thông. Mộ Vân Triệt bắt buộc phải trưởng thành. Khi đó, hân bắt đầu tranh đấu với Mộ Vân Triệt ở khắp nơi. Phải! Hân ghen tị. Vì cái gì gia thế hùng mạnh như nhau, về ngoài hân cũng không kém nhưng Mộ Vân Triệt lại được chào đón hơn hân? Vì cái gì ngay cả ba mẹ hân cũng thích Mộ Vân Triệt hơn hân? Vì cái gì... Có rất nhiều lý do khiến hân ghen tị với Mộ Vân Triệt. Từ đó, mối quan hệ giữa hai nhà dần dần xấu đi. Và dần tới hậu quả như bây giờ, hai nhà là kẻ thù của nhau.

“Tâm Di! Dù cho là vì ghen tị với Mộ Vân Triệt hay thật sự yêu em, tôi nhất định phải có được em!” Hân thì thào, ánh mắt lóe lên một tia tàn nhẫn.

Cùng lúc đó, ở Mỹ, La Lệ đang vô cùng vui sướng. Cô ta lên giường với 3 người đàn ông một lúc, miệng không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ âm thầm. Một gã đàn ông thờ dốc ồ ồ nhét cự vật vào miệng cô ta không ngừng ra vào. Hân ta phát ra tiếng thờ dài thỏa mãn cùng một câu chửi tục:

“F***! Phụ nữ châu Á đúng là nhỏ nhắn dẻo dai. Nhưng không phải nói phụ nữ châu Á rất thùy mị sao? Vì cái gì em lại dám dâng đến tận xương vậy hả?”

La Lệ vừa ngậm dương vật của hân, vừa chịu tấn công của hai người đàn ông kia, tiếng nói đứt quãng mơ hồ truyền ra:

“Em không dám dâng, làm sao thỏa mãn được các anh?”

“Mẹ kiếp!”

Cùng với tiếng rên rỉ, tiếng chửi tục, La Lệ liên tục lên cao trào. Cô ta ở Mỹ rất tịch mịch, không có ai thỏa mãn dục vọng của cô ta. Chính vì vậy, cô ta đến bar làm gái. Vừa có tiền, vừa có đàn ông để thỏa mãn dục vọng, vì có gì lại không làm?

Nhân viên khách sạn sáng nào cũng phải dọn dẹp đồng chăn và drap giường dính đầy tinh dịch, ai ai cũng cảm thấy ghê tởm. Khẩu vị của cô gái này thật nặng! Ngay cả quản lý khách sạn cũng nói bóng nói gió với La Lệ, hi vọng cô ta đừng mang đàn ông về phòng nữa, bọn họ dọn dẹp những thứ kinh khủng của cô ta và người những người đàn ông kia cảm thấy rất buồn nôn. Nhưng La Lệ giả vờ câm điếc. Đùa à? Cô ta có tiền, muốn ở hay đi, muốn

mạng đàn ông về chơi mình còn cần xin phép họ sao?

Mẹ La Lệ đau lòng nhìn con gái:

“Lệ Lệ! Con đừng như vậy mà! Nếu con thiếu tiền mẹ có thể đi làm”

“Mẹ già! Tôi không thiếu tiền. Tôi chỉ đơn giản là muốn lên giường với đàn ông, ok?”

“Nhưng... con đã ngủ với rất nhiều người rồi, như vậy không tốt đâu. Cậu Hoàng biết được sẽ không vui.”

“Ồi dào! Tôi không nói, mẹ không nói. Anh ta làm sao mà biết được? Mẹ liệu mà giữ mồm giữ miệng. Anh ta mà đá tôi vì chuyện này là mẹ không xong với tôi đâu, hiểu chưa?”

“Mẹ... Mẹ hiểu rồi!”

La Lệ kiêu ngạo xách túi rời đi. Cô ta hiểu rõ mẹ mình, một người phụ nữ vô cùng nhu nhược, dọa một chút là ỏn thôi mà. Nhưng nói mới nhớ, lâu rồi Hoàng Lâm không còn gọi cho cô ta nữa. Không phải là tìm được con nào mới rồi chứ? Không được! Tối nay cô ta phải gọi cho hân để ‘hâm nóng tình cảm’. ‘Mỏ vàng’ Hoàng Lâm là của cô ta. Không ai có quyền chạm vào con kim quý mà khó khăn lắm cô mới câu được này. Lên giường với nhiều đàn ông chẳng qua là nghĩ cho mình, cũng là nghĩ cho anh ta, không phải sao? Nếu kỹ thuật của cô không tốt làm sao có thể giữ anh ta bên cạnh lâu như vậy, có thể khiến anh ta luôn thỏa mãn như vậy? Cho nên mới nói việc ngủ với nhiều loại đàn ông chỉ là cách để rèn luyện kỹ thuật giường chiếu chứ không phải chuyện gì xấu cả.

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

La Lệ nhìn chằm chằm màn hình ti vi, ánh mắt không che giấu một tia đắc ý. Tin tức ti vi đang phát là “Công ty Hoàng Kim và công ty Thành Đạt đấu nhau người sống ta chết.” Cô ta cười to:

“Xem ra sức quyến rũ của mình vẫn không giảm. Ra nước ngoài thì đã làm sao? Vẫn còn khả năng khiến hai người đàn ông đấu đá vì mình”

“Lệ Lệ! Có lẽ họ chỉ đấu nhau vì hạng mục nào đó thôi!” Mẹ La Lệ bên cạnh rụt rè nói.

“Im đi! Mẹ thì biết cái gì? Đàn ông là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới. Mà tôi lại dư khả năng thỏa mãn nửa người dưới của họ. Họ đấu đá vì tôi thì có gì là sai?”

“Nhưng mà... sự việc không hẳn là như vậy. Con đừng tự tạo áp lực cho bản thân.”

“Xùy! Mẹ già, cái gì gọi là tạo áp lực? Hai người họ đấu đá vì tôi, tôi cao hứng còn không kịp đây này.”

“Con... Con như vậy gọi là bắt cá hai tay.”

“Thì sao? Điều đó chứng minh sức quyến rũ của tôi khiến đàn ông điên đảo, không phải sao? Đủ rồi! Mẹ đừng nói nữa! Tôi còn phải gọi cho một trong những người con rể tương lai của mẹ để hỏi thăm sức khỏe.”

Về phần người con rể, dĩ nhiên là Hoàng Lâm. Cô ta lo lắng Mộ Văn Triệt vẫn còn hận cô ta, nên đành gọi cho Hoàng Lâm trước.

“Alô!” Giọng hân đầy mời mọc vang lên ở đầu dây bên kia “Em gọi về làm gì? Thiếu tiền?”

“Không có! Lâm, em nghe nói dạo này anh và Mộ Văn Triệt đấu nhau rất gay gắt, là vì em sao?” Cô ta cố tình nói thật nhanh, tỏ vẻ mình thật sự lo lắng.

Mắt Hoàng Lâm lướt qua một tia sáng. Người phụ nữ này, đến giờ mà cô ta vẫn hoang tưởng là Mộ Văn Triệt yêu cô ta ư? Hoang tưởng! Mộ Văn Triệt chẳng qua thiếu một người phụ nữ bên cạnh hân, cho hân một mái nhà. Mà cô ta khi đó lại vừa đủ điều kiện, chính vì vậy Mộ Văn Triệt mới giữ cô ta bên mình. Không ngờ lại làm cô ta ảo tưởng tới mức độ này. Nhưng, mơ hồ một chút cũng tốt, dễ dàng lợi dụng hơn. Hoàng Lâm trầm giọng than thở:

“Đừng vậy! Cậu ta hận anh vì đã cướp mất em, nên mới điên cuồng muốn lật đổ anh.”

“Thật vậy sao?” La Lệ kích động hô lên, sau đó lại cảm thấy bản thân có chút luống cuống, vội vàng sửa giọng “Vậy anh có sao không? Đừng để mệt mỏi quá! Có muốn em trở về giúp anh không?”

Hắn đợi này giờ chính là câu nói này của La Lệ.

“Em mau về đi! Nghĩ cách quyến rũ cậu ta, làm cậu ta quý gối dưới váy thạch lựu của em. Khi anh lật đổ cậu ta, nhất định sẽ lấy em về làm Hoàng phu nhân.”

“Anh... Điều anh nói là thật chứ?”

“Đương nhiên! La tiểu thư! Đòi này kiếp này anh chỉ muốn lấy em!” Chỉ có hấn mới biết La tiểu thư ở đây là đang gọi ai.

“Ngày mai em sẽ trở về! Em nhất định giúp anh đánh bại Mộ Vân Triệt!” La Lệ hứng trí bùng bùng nói.

Tắt điện thoại, Hoàng Lâm cười lạnh một tiếng. Người phụ nữ thối tha này vẫn còn chỗ lợi dụng. Cũng may lúc trước khi xong việc không đuổi cô ta đi. Mộ Vân Triệt! La Lệ của cậu đã về rồi! Cậu nên trả Tâm Di lại cho tôi đi! (Len: Trả? Sao các nhân vật của ta hay dùng từ sai thế này? :sweat: :sweat:)

Khi Hoàng Lâm còn đang mưu tính về kế hoạch của mình, bên này, Mộ Vân Triệt đau khổ dỗ dành Tâm Di ăn cháo. Từ sáng đến giờ cô cứ nôn liên tục, lại còn một môi không muốn ăn cơm. Cô sợ tiêm, không muốn đi bệnh viện. Chẳng còn cách nào, anh đành gọi Bạch Diễm tới. Nhưng cái tên này đã nửa tiếng rồi còn chưa tới nơi làm anh lo sốt vó.

Bạch Diễm vừa tới đã bị lôi kéo đến trước mặt Tâm Di. Cái tên này! Có cần trọng sắc khinh bạn đến mức này không? Bạch Diễm ân cần hỏi Tâm Di:

“Cô bé, em có chỗ nào không khỏe?”

“Em rất mệt, lại còn buồn nôn.”

“Có phải em còn cảm thấy buồn ngủ, muốn ăn gì đó chua chua, như xoài xanh chẳng hạn?” Mắt Bạch Diễm lóe sáng.

“Đúng vậy!” La Tâm Di nuốt nước miếng “Anh nói em mới nghĩ tới, em đúng là rất muốn ăn xoài xanh.”

“Bingo! Chúc mừng cậu! Mộ Vân Triệt, cậu trúng số!”

“Này!” Mộ Vân Triệt không vui trừng mắt nhìn anh “Tôi vốn không mua vé số, làm sao trúng số? Mau nói đi, cô ấy bệnh gì?”

“Không bệnh! Chẳng qua là có thai thôi!”

Mộ Vân Triệt và La Tâm Di đồng thời sững sốt. Mộ Vân Triệt khoa trương đến mức trợn trừng mắt, không nói được câu nào. Đến khi Bạch Diễm ‘hào tâm’ gõ vào đầu anh một cái, anh mới hoàn hồn. Anh ôm La Tâm Di lên xoay vòng vòng, hạnh phúc hết to:

“Tâm Di! Chúng ta có con! Anh sắp được làm ba rồi!”

La Tâm Di cũng vui vẻ, cô rất cao hứng, cuối cùng em bé cũng đến chơi với cô rồi. Bạch Diễm cười cười, tên này cuối cùng cũng tu thành chính quả.

“Này! Con cũng đã có, cậu có tính kết hôn với cô bé không?”

“Dĩ nhiên là phải kết hôn rồi!” Mộ Vân Triệt kiên định đáp “Con của tôi làm sao có thể là ngoài giá thú.”

“Không thể kết hôn được!” Anh vừa nói xong, La Tâm Di đã lên tiếng phản bác.

“Tại sao?” Anh tì trán lên trán của cô, nhẹ giọng hỏi “Em không muốn trở thành vợ chính thức của anh à?”

“Không phải!” Cô lắc đầu quày quẩy “Nhưng ba em đã nói qua 18 tuổi mới được kết hôn.”

Trán Mộ Vân Triệt lập tức đầy hắc tuyến. Anh run rẩy hỏi:

“Ý em là...”

“Ba tháng nữa em mới tròn 18 tuổi.”

Bạch Diễm cười đến rút gân:

“Ha ha ha! Mộ Vân Triệt, nếu giờ tôi đi kiện cậu tội giao cấu với trẻ vị thành niên, cậu chắc chắn sẽ ngồi tù mục xương.”

“Hừ! Quá coi thường tôi rồi! Chút thủ tục này làm khó được tôi sao? Cho dù cô ấy mới 15 tuổi, tôi cũng có cách làm cô ấy trở thành vợ hợp pháp của tôi.”

“Mộ Vân Triệt! Có ai nói cậu cảm thú chưa?”

“Có rồi và không chỉ một người. Giờ thì cậu lăn được rồi!”

“Lợi dụng tôi xong vứt bỏ, đồ không có lương tâm.” Tuy vậy, trước khi đi ra cửa, Bạch Diễm rất hào hứng ném lại một quả bom “Trong ba tháng đầu thai nhi không ổn định. Cô bé con! Em tuyệt đối không được lên giường với cậu ta.”

Mộ Vân Triệt nghiêng răng nghiêng lợi. Bạch Diễm! Cậu được lắm!

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

“Tâm Di! Anh chỉ ôm em ngủ thôi!” Mộ Vân Triệt nài nỉ.

“Không được! Anh bác sĩ nói anh không được lên giường.”

“Anh thực sự không làm gì em đâu!”

“Nhưng... anh bác sĩ nói anh không được lên giường cơ mà. Anh ấy làm sao biết anh sẽ làm gì khi lên giường? Cho nên chắc chắn ý tứ của anh ấy là anh không được trèo lên giường của em.” Cô cực kỳ chắc chắn nói.

Mộ Vân Triệt khóc không ra nước mắt. Con thỏ ngọc nghịch này! Chính vì cậu ta biết anh sẽ làm gì nên mới ban lệnh cấm. Anh dụ dỗ:

“Ngoan! Anh chỉ ôm em ngủ.”

“Ngoan! Chúng ta nên nghe lời bác sĩ!” Cô cũng dụ dỗ anh.

Anh vừa bực mình vừa buồn cười. Lại còn muốn dụ anh? Con thỏ ngọc này ngày càng giỏi. Chuông điện thoại reo vang, là thư kí Trần, Mộ Vân Triệt đang nộ khí không có chỗ phát, liền giận dữ nói vào điện thoại:

“Tôi đang không rảnh! Chuyện gì nói sau đi! Cái công ty này nhân viên chết hết rồi hả? Tôi chỉ mới không đi làm 3 ngày, cậu gọi nhiều thế để làm gì? Cậu muốn thôi việc thì lập tức đi lãnh lương. Tôi đây không quản!”

Nói rồi liền tắt điện thoại. Thư kí Trần ở đầu dây bên kia khóc không ra nước mắt. Lão bản à! Trong ba ngày nghỉ tôi đều bù đầu công việc nhưng không dám làm phiền ngài có được không? Ngài tức giận chuyện gì mà trút lên đầu tôi a? Thư kí Trần rất bị phần, nhưng vẫn đau khổ gọi lại số máy vừa rồi.

“Cậu muốn chết?” Mộ Vân Triệt từ khi âm u hỏi.

“Tổng... Tổng giám đốc! La Lệ trở về rồi!” Thư kí Trần thông báo xong, nuốt nước bọt, chỉ sợ lão bản sẽ phát hỏa to hơn, cháy đến người hấn.

Mộ Vân Triệt ngẩn người, sau đó cười lạnh.

“Cô ta về chắc là vì chuyện của Hoàng Lâm. Mặc kệ cô ta!”

“Tổng giám đốc!”

“Thư kí Trần! Tôi rất muốn nhân từ với cậu, nhưng tại sao cậu cứ nhất quyết đâm đầu vào chỗ chết vậy hả?”

“Bộ tôi rảnh làm sao? Bộ tôi muốn đâm đầu vào chỗ chết làm à? Cái người phụ nữ không biết liêm sỉ kia hiện đang ngồi trong phòng làm việc của anh, bắt chéo chân sai chúng tôi làm này làm nọ. Không làm cô ta liền cao giọng bảo cô ta là Tổng giám đốc phụ nhân, đòi sa thải chúng tôi. Anh tưởng tôi dễ chịu làm sao?” Câu cuối thư kí Trần gần như là gào lên. Sau một hồi, anh ta mới nhận ra mình vừa nổi nóng với đại boss, tất cả hỏa khí liền hóa thành run sợ “Tổng... Tổng...”

“Được rồi! Nể tình cậu bị cô ta chà đạp, tôi không truy cứu chuyện cậu to tiếng với tôi. Gọi bảo vệ ném cô ta ra ngoài ngay lập tức, tôi sẽ tăng lương cho cậu.”

Thư kí Trần mừng suýt rớt nước mắt, nhưng sau đó phát giác có cái gì không đúng. Lão bản à! Tôi không có bị cô ta chà đạp có được không?

Mộ Vân Triệt ôm La Tâm Di vào lòng, ôn nhu thông báo:

“Tâm Di! Chị em về rồi.”

“Chị nào? Em là con một mà!” La Tâm Di chép miệng, hoàn toàn quên mất người chị trên danh nghĩa của mình.

“La Lệ không phải chị em sao?” Miệng Mộ Vân Triệt há to như có thể nuốt một quả trứng gà.

“Nha! Là chị kể. Ba em bảo chị ấy là con của dì, sau này sẽ là chị kế của em. Nhưng trước khi đi xa, ba bảo nếu chị ấy bỏ rơi em thì em không còn người chị nào nữa. Nhưng Vân à, chị kể là cái gì vậy?”

Mộ Vân Triệt vẫn đang trong trạng thái bị sét đánh. Hóa ra, không phải là chị em ruột, cũng may, anh không lôi cô ra để trút giận. Anh vui đầu vào hờn cổ cô, nhẹ nhàng giải thích:

“Chị kể... chính là một kẻ không đáng nhắc tới thôi! Tâm Di! Nghe lời ba em, em không có người chị nào cả, hiểu không?” Anh vừa nói, ánh mắt vừa lóe lên tia tàn nhẫn. Lúc trước khi anh nhận ra mình thích Tâm Di, nghĩ cho cô nên không cho người tìm La Lệ về quy án về tội đánh cắp cơ mật công ty nữa. Bây giờ đã biết họ không có quan hệ gì, vậy thì không cần nương tay nữa.

Cô ngoan ngoãn gật đầu, khó hiểu chu chu cái miệng nhỏ nhắn. Ba cùng Vân thật kì lạ! Lúc có chị lúc không có chị là sao?

La Lệ bị bảo vệ cường chế lôi ra khỏi công ty, cô ta phát hỏa, không ngừng gào lên:

“Đợi tôi kết hôn với Triệt, tôi sẽ sa thải toàn bộ mấy người. Cứ đợi đó!”

Cô ta nhìn công ty Hoàng Kim, tức giận giậm giậm gót giày. Sau đó cô ta lôi điện thoại ra, gọi vào số máy “Người yêu tôi điên cuồng” trong danh bạ.

“Alô!” Giọng Mộ Vân Triệt lạnh như băng.

“Triệt! Em về rồi!” La Lệ dùng giọng nói nũng nịu nhất thỏ thẻ.

“Cô hại công ty mất đi hạng mục lớn, không sợ ngồi tù mà còn trở về? Cô cho là tiểu tử Hoảng Lâm kia có thể bảo vệ cô suốt đời sao?” Ở đầu dây bên kia, Mộ Vân Triệt tựa tiểu phi tiểu hời lại.

“Triệt! Lúc trước là em ngu muội bị anh ta dụ dỗ, em rất hối hận. Lần này em về là bởi biết anh vì em mà đấu một mất một còn với anh ta. Biết anh yêu em đến như vậy, em thật sự rất cảm động, cho nên mới quyết định trở về.”

Mộ Vân Triệt đang ôm La Tâm Di trong lòng đã hóa đá. La Lệ quả thật xứng với bốn chữ không biết liêm sỉ. Sau đó, anh cúi xuống, mút thật mạnh lấy đôi môi La Tâm Di.

“Úm.” La Tâm Di bị cắn đau khê rên rĩ.

Sắc mặt La Lệ lập tức trắng bệch, tiếng liếm mút và tiếng rên khê ái muội cực kì rõ ràng. Chuyện này chẳng khác nào giáng cho cô ta một tát vì những lời vừa rồi. Buông môi La Tâm Di ra, Mộ Vân Triệt cười gằn nói với La Lệ.

“Cô thấy đấy, đàn ông là kẻ không chịu được tịch mịch. Cô đi lâu như vậy, tôi cũng đã có người khác, cho nên, đừng ảo tưởng về bản thân nữa!”

“Triệt! Em biết anh chỉ là đang giận em nên mới chọc tức em thôi.” (Len: Xin lỗi! Cho mình một giây để ối!) Ngừng một lúc, cô ta nói tiếp: “Đã cô ta đi được không? Em nhất định có thể thỏa mãn anh hơn cô ta.”

“Cô tự tin như vậy? Được! Tối nay 8 giờ tại khách sạn Star, tôi đợi cô!”

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

8h, khách sạn Star.

La Lệ mặc một việc váy bó eo, xẻ từ đùi xuống, trông vô cùng gợi cảm. Cô ta ăn mặc là lời đi vào phòng VIP đã được đặt trước. Trong phòng, chỉ có mình Mộ Vân Triệt ngồi uống rượu, cô ta ông ẹo đi tới.

“Triệt! Em...”

“Đừng gọi tôi như vậy!” Mộ Vân Triệt lạnh lùng ngắt lời. “Hôm nay tôi tới, là muốn bàn một vụ giao dịch.”

“Chuyện gì nha?”

“Chỉ cần cô giúp tôi moi được thông tin về cuộc thầu sắp tới từ miệng Hoảng Lâm, tôi sẽ cho cô một cơ hội.”

“Cho cơ hội? Anh không còn yêu em sao?”

“Yêu cô? Cô chẳng lẽ không nghe được tiếng rên rỉ trong điện thoại?”

“Em biết, anh chỉ đang đóng kịch để chọc giận em thôi. Nhưng anh yên tâm, em không hiểu lắm gì cả.”

Trán Mộ Vân Triệt đầy hắc tuyến. Người đàn bà này sao lại tự tin đến mức biến thái như vậy chứ? Anh không nói nhiều, cầm áo vest đứng lên rồi đi. La Lệ ôm lấy anh từ phía sau, cọ cọ ngực vào lưng anh, nũng nịu:

“Đêm nay anh không ở lại với em sao?”

“Buông tay! Nếu không tôi lập tức tống cô vào tù.” Mộ Vân Triệt chỉ cảm thấy một trận ghê tởm. Phải giặt cho sạch cái áo này mới được. Không! Tốt nhất là vứt luôn.

“Em biết anh sẽ không làm vậy đâu.” Cô ta tiếp tục mềm mại không xương dùi vào lưng anh. “A! Triệt”

“Câm miệng!” Mộ Vân Triệt đưa tay lên bóp cổ cô ta, nhìn La Lệ trắng bệch không chút sức sống, anh mới bỏ tay ra “Tôi cảnh cáo cô, nếu còn dám chạm vào tôi một lần nữa, tôi nhất định cho cô sống không bằng chết.”

La Lệ trơ mắt nhìn Mộ Vân Triệt rời đi. Không phải anh yêu cô sao? Sao lại tàn nhẫn như vậy? Vì cái gì tim cô thấy đau quá?

“Triệt! Em nhất định làm anh yêu em lần nữa.”

Mộ Vân Triệt bước vào phòng, mặt dụi dụi vào ngực La Tâm Di, ra về ta đây đang cực kì đau khổ:

“Tâm Di! Anh bị phi lễ.”

“A? Là ai? Anh đừng buồn. Em không có ghét bỏ anh.”

“Tâm Di! Anh muốn hôn hôn, còn có ôm ôm, như vậy sẽ không buồn nữa.”

La Tâm Di nghĩ, dù gì cả hai cũng đang ngồi trên sofa, Vân cũng không có lên giường, vậy là không sao đúng không? Vì vậy, cô đồng ý. Mộ Vân Triệt mừng như điên, vội ngậm lấy đôi môi đỏ mọng của cô, không ngừng cắn mút. Tay của anh cũng dò xuống váy cô, làm cô thở dốc không ngừng. Lúc Mộ Vân Triệt đặt tay lên bụng cô, anh âu yếm vuốt ve. Nơi này, có con của anh và cô. Nghĩ tới đó, lập tức có một xô nước đá dội từ trên xuống khiến lửa dục của anh tắt ngấm. Không được! Anh không thể tổn thương bảo bảo.

Mộ Vân Triệt ảo não lao vào phòng tắm ngâm mình trong nước lạnh, để lại La Tâm Di ngơ ngác không biết chuyện gì đang xảy ra.

La Lệ nện giày cao gót đi vào Thành Đạt, cô ta muốn tìm Hoàng Lâm. Vừa rồi nghĩ kĩ lại, có lẽ cô đã yêu Mộ Vân Triệt vào những ngày muốn giúp Hoàng Lâm lật đổ anh, vì vậy, chỉ có giúp Mộ Vân Triệt lật đổ Hoàng Lâm, anh mới một lần nữa trở về bên cô. Cô ta nhẹ giọng lầm bầm:

“Lâm! Thực xin lỗi! Có trách phải trách anh, vô tình đẩy em cho Mộ Vân Triệt khiến em yêu anh ấy.”

Trên tầng cao nhất của Thành Đạt, Hoàng Lâm cầm một ly rượu đỏ, vừa nhắm nháp vừa nhớ tới khuôn mặt khả ái của La Tâm Di. Cô bé cười rộ lên rất đáng yêu, đáng tiếc cô chưa bao giờ cười với hắn. Cô bé luôn chặt vật lúc gặp hắn, luôn được hắn ra tay giúp đỡ, thế nhưng cả tên hắn là gì cũng không nhớ. Cô bé đó, khiến hắn vừa yêu vừa hận. Tại sao cô lại là của Mộ Vân Triệt, nếu cô không phải của anh ta, hắn nhất định sẽ bảo bọc cô, không để cô chịu chút thương tổn nào. Nhưng... đáng chết! Ưu tú như hắn, thành công như hắn, vẫn không thể chiếm được ánh nhìn của cô dù chỉ một lần. Chết tiệt! Rốt cuộc Mộ Vân Triệt kia có gì hơn hắn chứ? Hoàng Lâm càng nghĩ càng giận, lập tức ném ly rượu trong tay đi.

“A?”

La Lệ hoảng sợ nhìn ly rượu bay tới. Vốn dĩ cô ta muốn làm ra vẻ vẫn còn yêu Hoàng Lâm, nên định rón rén đi vào, định bụng cho hắn một bắt ngờ, thế nhưng chào đón cô ta lại là một ly rượu.

“Cốp.”

Không ngoài dự đoán, ly rượu bay vào đầu cô ta. La Lệ choáng váng ngồi sụp xuống, trán vì bị va đập mạnh mà chảy máu. Hoàng Lâm hoảng hốt đỡ cô ta dậy. Bây giờ hắn vẫn có việc cần nhờ và cô ta, nếu không dù cô ta chết hắn cũng không thêm liếc mắt. Hoàng Lâm vờ như rất đau lòng hỏi:

“Em không sao chứ? Thật xin lỗi! Anh là vì qua tức giận Mộ Vân Triệt chèn ép anh nên mới ném ly rượu. Anh không biết em sẽ đi vào.”

“Em không... không sao.” La Lệ loạng choạng đứng dậy. “Lâm! Đầu em đau quá, anh đưa em đến bệnh viện được không? Nhờ để lại sẹo thì...”

Hoàng Lâm cười lạnh, đúng là loại phụ nữ không có não. Đến lúc bị thương vẫn chỉ lo cho vẻ ngoài. Dù vậy, hắn vẫn ân cần lấy xe đưa cô ta đến bệnh viện. La Lệ nhìn Hoàng Lâm chạy đi, trong lòng âm thầm đắc ý.

“Sớm muộn tôi cũng sẽ khiến anh thân bại danh liệt, để Triệt có thể an tâm trở về bên cạnh tôi.” Ngừng một chút, cô ta ra vẻ tiếc hận. “Thực ra nếu trước đây anh đối với tôi tốt một chút, tôi sẽ không ép anh thành cái dạng này. Kết cục của anh là tự anh gây nên, đối với tôi không có một xu quan hệ.”

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14

“Lệ Lệ! Em ổn không?” Hoàng Lâm tỏ vẻ rất lo lắng. Hắn biết đầu cô ta bị thương không nặng, nhưng vẫn rất sẵn sóc cho cô ta ở phòng VIP, thuận tiện quấn một vòng băng trắng thật dày trên đầu cô ta.

La Lệ cười ngọt ngào, nhẹ nhàng lắc đầu. Cô ta nghĩ nghĩ, cuối cùng nói ra mong muốn của bản thân:

“Em có thể vào công ty anh làm thư kí được không? Cảm giác thất nghiệp thật không tốt tí nào. Sau vụ lần trước, Triệt... Mộ Vân Triệt không có khả năng nhận em vào làm nữa.”

Triệt? Gọi thân thiết quá nhỉ? Mắt Hoàng Lâm híp lại đầy sắc bén, dò hỏi:

“Em... không phải đã yêu Mộ Vân Triệt chứ?”

Nghe tới đó, La Lệ lập tức khóc lên, đáng về oan ức làm người ta thương tiếc.

“Sao anh lại có thể nghi ngờ em? Anh quên là anh ta hận em như thế nào sao? Em... Em làm sao có thể yêu người hận mình được chứ?” La Lệ nước nớc nói.

“Được! Đừng khóc! Là anh sai.” Hoàng Lâm vội vàng dỗ dành, hi vọng là hắn nghĩ quá nhiều. “Đợi khi nào đầu em khỏi thì có thể đến công ty làm việc.”

“Cảm ơn anh nhiều lắm!”

Hoàng Lâm cười cứng chiu, nhưng lòng lại âm thầm tính toán. Xem ra, hắn vẫn phải đề phòng La Lệ một chút.

Trong bệnh viện, không khí lừa mình dối người bao nhiêu thì tại nhà Mộ Vân Triệt lại đậm ảm bấy nhiêu. Bạch Diễm mặt dày chạy đến nhà Mộ Vân Triệt ăn, lấy cớ là chăm sóc La Tâm Di và đề phòng Mộ Vân Triệt hóa sói gây tổn hại cho đứa bé. Mộ Vân Triệt nghiêng răng ken kết nhìn tên bạn thân đang phá hủy không gian ngọt ngào của anh và Tâm Di nhưng không thể làm gì được. Nhìn Bạch Diễm cợt nhả cười nói, chợt nhớ sắp tới Valentine, anh thở dài:

“Cậu... có dự định tái hôn không? Dù gì Mộc Mộc cũng đã đi gần một năm.”

Nghe tới đó, tươi cười của Bạch Diễm lập tức cứng đờ. La Tâm Di không hiểu chuyện, ngây thơ hỏi:

“Anh bác sĩ có vợ sao? Vậy vợ anh đi đâu rồi?”

“Cô ấy... đi thăm mẹ anh rồi.” Bạch Diễm khàn giọng trả lời.

“Nha? Vậy bao giờ chị ấy về? Vợ anh bác sĩ nhất định là rất đẹp.”

“Phải! Em nói đúng! Cô ấy rất đẹp!”

Nhìn Bạch Diễm lại rơi vào trạng thái khi Mộc Mộc ra đi, Mộ Vân Triệt cảm thấy có lỗi vô cùng. Đáng ra anh không nên xé toạc vết thương mà Bạch Diễm đã băng bó kín kẽ. Anh thở dài:

“Bạch Diễm! Tôi tin là Mộc Mộc không trách cậu. Đừng tự dẫn vật bản thân nữa. Nhà họ Bạch cần cậu.”

“Triệt! Nhưng... cô ấy cũng cần tôi. Vậy mà tôi lại bỏ cô ấy.” Bạch Diễm ôm mặt khóc rống.

La Tâm Di ngơ ngác, không hiểu gì đứng một bên. Mộ Vân Triệt bèn ôm cô vào phòng, nhẹ giọng nói:

“Vợ của anh bác sĩ không về được nữa, nên em đừng nhắc tới trước mặt anh bác sĩ, nhé? Nếu không anh bác sĩ sẽ buồn.”

“Sẽ buồn sao? Em sẽ không nói nữa.”

“Ngaoan!”

Mộ Vân Triệt ra khỏi phòng, uống rượu cùng với Bạch Diễm.

“Nếu biết sẽ hối hận, thì ban đầu tại sao còn đối xử tàn nhẫn với cô ấy? Bạch Diễm, kết cục ngày hôm nay là một tay cậu gây nên. Nhưng cậu đã ăn năn, đã hối cải rồi, tôi tin Mộc Mộc đã tha thứ cho cậu rồi. Cô ấy thiện lương như vậy, hơn nữa còn rất yêu cậu, sẽ không trách cậu đâu.”

Bạch Diễm thì thảo trong làn nước mát, không ngừng uống rượu. Mộ Vân Triệt ghé sát tai nghe anh đang nói gì. Nghe xong, chính anh cũng thấy đau lòng.

“Vợ à! Thực xin lỗi!”

Bạch Diễm vừa uống rượu, vừa lặp đi lặp lại câu nói đó. Mộ Vân Triệt mặc anh say, có lẽ say rồi, sẽ không thống khổ như lúc tỉnh. Mộ Vân Triệt không khỏi có chút lo lắng. Mới nhắc đến thôi đã thành ra thế này, vậy đến ngày Valentine -ngày Mộc Mộc mất- thì Bạch Diễm còn thành ra cái dạng gì nữa đây?

Sáng hôm sau, Mộ Vân Triệt quyết định dẫn La Tâm Di đi mua sắm. Anh muốn mua quần áo cho bảo bảo. Mộ Vân Triệt ân cần đỡ La Tâm Di vào trung tâm mua sắm, vừa đi vừa lải nhải như gà mẹ:

“Em không biết đường, nhất định phải theo sát anh. Lỡ em đi lạc thì anh sẽ rất lo lắng. Muốn mua gì thì nói với anh, anh sẽ mua cho em. Hôm nay chúng ta đi mua quần áo cho bảo bảo, em thấy thích kiểu nào thì cứ lấy. Còn nữa...”

“Được rồi!” La Tâm Di ngắt lời anh. “Em sẽ theo sát anh, không cần suốt ngày nói bên tai em. Em sắp điếc rồi đây này.”

Lại còn dám chê anh dài dòng? Mộ Vân Triệt đen mặt nhìn cô, nhưng La Tâm Di hoàn toàn không bị mặt than của anh dọa sợ, còn thực cao hứng véo hai má anh.

“Mặt anh thế này thực khó khăn. Rất đẹp trai!”

Anh dở khóc dở cười, công phu chọc tức anh của con thỏ ngốc ngày càng thâm hậu rồi. Anh dẫn cô đi đến quầy mua quần áo cho em bé, La Tâm Di rụt rè kéo góc áo anh.

“Triệt! Ánh mắt của mấy cô bán quần áo thật đáng sợ!”

Mộ Vân Triệt khó hiểu nhướn mày, đám nhân viên lập tức quay đầu đi. Bọn họ chắc đang suy đoán thân phận của cô đây mà. La Tâm Di ở đây chắc sẽ không được tự nhiên, anh dịu dàng nói:

“Vậy em đến phòng nghỉ chờ anh được không? Anh rất nhanh sẽ mua xong.”

“Được! Em đợi anh!”

Mộ Vân Triệt bảo quản lý dẫn cô đến phòng chờ, thuận tiện để mắt đến cô, còn anh thì cố gắng chọn quần áo thật nhanh.

“Phu nhân! Cô ngồi đây một lát, tôi đi lấy nước uống cho cô.” Quản lý cung kính nói.

“Cảm ơn bác nhiều!”

Quản lý vừa đi, một cô gái ăn mặc sành điệu cũng đi vào phòng chờ. Cô ta vừa nhìn thấy La Tâm Di, lập tức tròn tròn mắt, giận dữ hét lên một tiếng:

“Là mày!”

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

La Tâm Di ngơ ngác nhìn người phụ nữ như con khủng long đang nổi bão trước mặt. Cô ta không ngừng chửi rủa:

“Mày còn dám đến đây? Đồ hồ ly tinh! Sao? Mày lại quyến rũ được kim chủ nào rồi? Để lão ta dẫn mày đến đây? Mẹ nó! Ý vào bản thân có chút nhan sắc, rồi lên mặt với tao à? Mày cẩn thận đấy! Tao mà tức lên, tao gọi mười thẳng ăn mày đến cưỡng hiếp mày, cho mày ném tư vị nhục nhã...”

Nghẹn nửa buổi, La Tâm Di cuối cùng cũng hỏi ra nghi vấn của mình:

“Cô là ai vậy?”

Nghe tới đó, người phụ nữ lập tức phát điên nhào tới. Cô ta ôm lấy vai La Tâm Di, vừa lay vừa la hét ầm ĩ.

“Mày.. Mày thế mà lại không nhớ tao? Sao mày có thể không nhớ tao?”

Tiếng hét chói tai của cô ta đã làm kinh động quản lý, ông toát mồ hôi chạy tới, bảo hộ La Tâm Di sau lưng, mềm giọng khuyên nhủ:

“Mặc tiểu thư! Cô cứ bình tĩnh! Có gì từ từ nói, không nên động tay động chân. Ảnh hưởng không tốt tới thanh danh của cô.”

Mặc Chi giật mình, nhận ra là bản thân đã luống cuống, vội vàng sửa lại tóc và váy. (Len: Ai nhớ cô này không? Người bị Tâm Di cho một bạt tai. Không nhớ mời đọc lại chương 3) La Tâm Di nhỏ giọng nói:

“Cô hét y như heo bị chọc tiết, thanh danh làm sao còn nha?”

Mặc Chi lại nổi bão, cô ta nhìn La Tâm Di như muốn xé xác cô ra. Quản lý khóc không ra nước mắt. Bà cô của tôi ơi! Không thấy tình hình căng thẳng lắm rồi sao, lại còn đổ thêm dầu vào lửa. Bên nào ông cũng không đắc tội được, làm quản lý thật khổ mà. Nghĩ a nghĩ, cuối cùng ông cũng nhớ ra lợi thế hiện tại - thân phận của La Tâm Di - vội vàng nói:

“Mặc tiểu thư! Cô đừng làm vậy! Đây là phu nhân của Mộ tổng, cô ấy mà có chuyện gì cô nhất định gánh không nổi.”

“Mộ tổng? Mộ tổng nào?”

“Chính là Mộ tổng, Mộ Vân Triệt, Tổng giám đốc của Hoàng Kim.”

Trong nháy mắt khi nghe tới cái tên đó, Mặc Chi cảm thấy thế giới tràn đầy màu hồng. Người đàn ông đó có bao nhiêu ưu tú a. Nhưng ngay lập tức, cô ta oán độc nhìn về phía La Tâm Di.

“Phu nhân sao? Lúc trước là Hoàng tổng, bây giờ là Mộ tổng, cô rốt cuộc đã leo lên giường của bao nhiêu người rồi hả?”

Mặc Chi như đã thú phát điên lao tới, ghen tị đã làm mờ mắt cô ta. Cô ta đẩy quản lý ra, đè La Tâm Di xuống đất, không ngừng tát vào mặt cô. La Tâm Di vô cùng hoảng sợ, lập tức khóc rống lên:

“Cô dừng lại cho tôi!” Một tiếng gầm giận dữ vang lên.

Mặc Chi cảm thấy có người kéo cô ta giật ra sau, sau đó là vùng bụng đau nhói. Cô ta bị Mộ Vân Triệt đá văng ra phía sau. Mộ Vân Triệt đau lòng muốn chết, bế La Tâm Di lên. La Tâm Di chôn mặt vào ngực anh, không ngừng khóc. Mộ Vân Triệt giận dữ nhìn chăm chăm vào Mặc Chi, cái nhìn ấy khiến toàn thân cô ta nổi da gà, đầy sợ hãi. Mộ Vân Triệt lúc này chỉ hận không thể xé xác cô ta ra, cú đá vào bụng lúc này là quá nhẹ nhàng rồi. Đúng lúc này, tiếng rên rĩ của La Tâm Di lập tức kéo thần trí Mộ Vân Triệt trở lại:

“Vân! Bụng đau quá!”

Mộ Vân Triệt cả kinh, có khi nào là động thai không? Anh nhìn chăm chăm Mặc Chi:

“Nếu vợ con tôi có mệnh hệ gì... tôi nhất định sẽ khiến cô muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.” Nói xong câu đó, anh ôm La Tâm Di lao ra ngoài.

Mặc Chi sợ hãi, òa khóc. Cô ta làm sao biết con hồ ly tinh kia có thai nha? Nếu biết cho dù có mười lá gan cô ta cũng không dám. Cô ta bướng bỉnh và chanh chua thật, nhưng cô ta vô cùng nhất gan. Lỡ như... Lỡ như hại chết người, cô ta nhất định sẽ vào tù. Mặc Chi bất lực khóc, lấy điện thoại ra gọi cho bố cô ta -Mặc Kiều.

“Bố ơi! Con gây ra họa lớn rồi. Bố mau cứu con với! Con không muốn vào tù đâu! Bố ơi!”

Trong bệnh viện, Mộ Vân Triệt lo lắng đi đi lại lại. Nếu cô có việc gì, anh thề, anh nhất định sẽ khiến nhà họ Mặc chôn theo. Bác sĩ khám xong, có chút sợ hãi trước người đàn ông toàn thân đầy sát khí này.

“Vợ anh... không sao, chỉ là sợ hãi quá độ nên động thai. Nên giữ cho cảm xúc của thai phụ vui vẻ và ổn định. Sợ hãi hay tức giận sẽ ảnh hưởng không tốt tới mẹ và bé.”

“Tôi đã biết! Cảm ơn bác sĩ!”

Cùng lúc đó, tại Thành Đạt, Hoàng Lâm cầm trên tay tập ảnh thám tử chụp được tại trung tâm mua sắm, ánh mắt cơ hồ bắn ra lửa. Mặc Kiều, ông dạy con tốt thật đấy. Dám gây rắc rối cho người phụ nữ của tôi, tôi sẽ cho các người biết, trên đời này có người mà các người không thể động vào. Hoàng Lâm lập tức gọi thư kí vào:

“Nếu tôi nhớ không nhầm thì Mặc thị có một dự án muốn hợp tác với chúng ta phải không?”

“Phải thưa Tổng giám đốc.”

“Tốt! Nhận đi! Tôi muốn từng bước thôn tóm công ty này.”

Hoàng Lâm âm trầm nhìn vào phần còn lại của xấp ảnh. Cô đang cười vui vẻ bên Mộ Vân Triệt. Nụ cười ấy vô cùng rực rỡ, vô chùng chói mắt. Nhưng cô chưa từng cười với hắn như thế một lần nào. Hắn xé nát tập ảnh, ném vào thùng rác.

“Mộ Vân Triệt! Tôi sẽ cho cậu thấy, không chỉ mình cậu có khả năng bảo vệ Tâm Di.”

“Lâm!” La Lệ vui vẻ mở cửa bước vào, ngồi lên đùi Hoàng Lâm, nũng nịu “Anh làm sao vậy? Tâm trạng không được tốt?”

“Không sao! Em đến làm gì?”

“Em đương nhiên là đến làm thư ký cho anh. Anh quên rồi sao?”

“À. Vậy em ra ngoài bảo thư ký xếp cho một chỗ nhé! Anh hơi mệt. Em ra ngoài đi!”

La Lệ đi ra ngoài, ánh mắt hần lên tia oán độc. Lúc này dù chỉ nhìn lướt qua nhưng cô ta biết xấp ảnh trong thùng rác là chụp phụ nữ. Hoàng Lâm, anh muốn lợi dụng tôi gây khó khăn cho Mộ Vân Triệt mà lại dám yêu người khác? Tôi sẽ cho anh biết thế nào là hồi hận.

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

La Lệ mời Hoàng Lâm tới nhà dùng bữa tối. Hoàng Lâm vốn định từ chối không đi, nhưng La Lệ chỉ mỉm cười nói:

“Nếu anh không đến em sẽ không đi tìm Mộ Vân Triệt nữa.”

Câu nói đó làm hần không thể không đi. Khóe môi La Lệ gợn lên tia cười ác độc. Sao? Có người mới nên không muốn đếm xỉa tới tôi? Đàn ông các người là một lũ cận bã, có mới nói cũ.

Tối đến, khi cả hai dùng bữa xong, La Lệ yêu cầu Hoàng Lâm ở lại bồi mình một đêm. Hoàng Lâm nhủ mảy chán ghét, bây giờ ngoài La Tâm Di ra hần không có hứng thú với người phụ nữ khác. Nhưng La Lệ kiên quyết muốn hần ở lại, không làm tình cũng được. La Lệ mở một chai rượu đắt tiền, uống với Hoàng Lâm. Mắt Hoàng Lâm ánh lên một tia không kiên nhẫn, người phụ nữ này rốt cuộc muốn làm cái quỷ gì? La Lệ vừa uống vừa khóc, kể lể cuộc sống ở nước ngoài của mình có bao nhiêu cô đơn, bao nhiêu sợ hãi, bao nhiêu nhớ đến hần. Chỉ chốc lát sau, cô ta đã gục. Hoàng Lâm đứng dậy cầm áo vest định đi về, nhưng rồi hần lập tức thấy choáng váng rồi cũng gục xuống sofa. Khoảnh khắc Hoàng Lâm thiếp đi, La Lệ cũng mở mắt ra. Cô ta vuốt vuốt mặt Hoàng Lâm, cười khê:

“Anh ở đây ngủ cho ngoan. Tôi đi ra ngoài một lát sẽ về ngay.”

Cô ta biết Hoàng Lâm đã nghi ngờ cô ta, nên sẽ không uống rượu cô ta đưa. Nhưng cả hai cùng uống lại khác, chính vì vậy, La Lệ không cho thuốc ngủ vào rượu mà phết vào ly của Hoàng Lâm

“Anh có thông minh tới đâu, cũng không nghĩ tôi còn chiều này chứ gì? Qua đêm nay thôi, mọi thứ sẽ đổi thay.”

La Lệ nhanh nhẹn đi vào công ty Thành Đạt, nhờ làm thư kí trong này một khoảng thời gian nên cô ta biết khi nào bảo vệ sẽ thay ca, cũng như cách tránh thoát camera. Cô ta thuận lợi đi vào phòng làm việc của Hoàng Lâm, tiến tới chỗ để két sắt- nơi lưu giữ các hợp đồng làm ăn quan trọng.

“Mật mã là gì đây?” La Lệ lăm bầm “Sinh nhật anh ta? Không phải. Sinh nhật mình? Cũng không. Ngày thành lập công ty? Sao vẫn không đúng?”

La Lệ không ngừng thử các ngày quan trọng mà cô ta có thể nghĩ ra nhưng đều không phải. Đúng lúc ấy bác bảo vệ soi đèn vào kiểm tra, cô ta đành từ bỏ việc giải mã két sắt, núp dưới bàn. Đợi bác bảo vệ kiểm tra xong, cô ta thoát ra bằng lối thang thoát hiểm rồi chạy về nhà, lúc Hoàng Lâm tỉnh dậy mà không thấy cô ta chắc chắn sẽ nghi ngờ.

Khi La Lệ trở về nhà, Hoàng Lâm vẫn còn ngủ, mọi thứ đều trong tầm kiểm soát. Cô ta lập tức thay bộ quần áo lúc này, rồi giả vờ gục xuống bàn. Tầm 15 phút sau, Hoàng Lâm mới tỉnh dậy, hần nhu nhu cái trán đau nhức, không liếc La Lệ một lần rồi rời khỏi nhà cô ta ngay lập tức.

Sáng hôm sau, La Lệ gọi Mộ Vân Triệt ra quán cà phê nói chuyện. Dù gì Hoàng Lâm cũng nghĩ La Lệ đang tìm cách quyến rũ Mộ Vân Triệt nên cũng không để ý, thậm chí còn có chút chờ mong. Chỉ cần La Lệ thành công, La Tâm Di sẽ lập tức là của hần. Hần cả năm mơ cũng mong nhanh đến ngày La Tâm Di hoàn toàn thuộc về hần, nỡ nui cười ngọt ngào với hần.

“Triệt! Tối qua em đã đột nhập vào phòng làm việc của Hoàng Lâm.”

“Thất bại?”

“Đúng vậy! Em không giải mã được mật mã của két sắt.”

Mộ Vân Triệt trầm mặc một lúc lâu, rồi nhẹ nhàng nói:

“Mật mã có thể là 2407 hoặc 5202407.”

“Sao anh biết?”

“Làm sao tôi biết không quan trọng, cô cứ thử đi.”

“Khoan đã! 5202407? Mẹ nó! Anh ta yêu người sinh ngày 24 tháng 7?”

*Chú thích: 520 là con số tượng trưng cho wo ai ni (Anh yêu em)

“Có thể nói là như vậy.” Mộ Vân Triệt mệt mỏi ngả người ra sau ghế.

“Anh ta muốn lợi dụng em để làm anh sụp đổ, trong khi đó anh ta lại dám yêu con đàn bà khác. Anh biết con đàn bà đó là ai đúng không? Nói cho em biết đi! Em sẽ cho cô ta sống không bằng chết...”

La Lệ mắng mỏ một lúc lâu cũng không thấy người đối diện phản ứng. Nhìn lại thì thấy Mộ Vân Triệt đang tự tiểu phi tiểu nhìn cô ta, trong lòng La Lệ âm thầm kêu hồng bét. Quả nhiên, Mộ Vân Triệt nhàn nhạt nói với cô ta:

“Cô từng nói cô yêu tôi, có lẽ tôi nên xem xét lại chuyện quay lại với cô.”

“Không! Triệt, em sai rồi. Em chỉ là... chỉ là không chịu được sự lừa dối.”

Cô lừa người khác còn ít sao? Mộ Vân Triệt âm thầm khinh bỉ. Dù vậy nhưng anh không nói ra, nhờ đâu cô ta then quá hóa giận không giúp anh nữa thì công sức anh nên con ghê tởm ngồi đây với cô ta thật sự uổng phí. Trong lúc Mộ Vân Triệt đang nghĩ vẩn vơ, thì La Lệ đã đi đến trước mặt anh. Cô ta ngồi lên đùi Mộ Vân Triệt, nũng nịu:

“Xin lỗi! Đừng giận em nữa mà!”

Theo phản xạ, Mộ Vân Triệt lập tức đẩy cô ta ra. La Lệ va vào thành bàn làm toàn bộ ly rơi xuống, vỡ nát. Mộ Vân Triệt có chút áy náy, chắc đau lắm nhỉ?

La Lệ ủy khuất nhìn anh. Ánh mắt kia như đang lên án anh vừa làm ra một việc thương thiên hại lý, trời đất khó dung. Mộ Vân Triệt bị cô ta nhìn đến toàn thân nổi da gà, khó khăn mở miệng:

“Xin lỗi! Tôi chỉ là bị giật mình.”

Vất vả xin lỗi La Lệ xong, Mộ Vân Triệt lập tức chạy như bay về nhà. Anh ôm chặt lấy La Tâm Di, muôn vạn ủy khuất lên án:

“Tâm Di! Anh bị người ta phi lễ.”

“Là ai phi lễ anh a?” La Tâm Di xoa xoa đầu anh.

“Là La Lệ. Em nhớ người này không?”

Ai ngờ, mặt La Tâm Di lập tức tái nhợt. Cô run rẩy hỏi:

“Chị ấy phi lễ anh? Giống làm với người đàn ông kia sao?”

Người đàn ông? Người nào? Mộ Vân Triệt nghi hoặc tự hỏi, nhưng thần sắc của La Tâm Di đã dọa anh, anh vội vàng ôm cô trấn an:

“Làm sao vậy? Người đàn ông đó và La Lệ đã làm gì?”

“Họ... Họ lên giường với nhau. Ván! Chị ta đã làm gì anh hả?”

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Mặt La Tâm Di tái nhợt, không ngừng chất vấn Mộ Vân Triệt. Cô sợ, rất sợ hai người họ lên giường với nhau. Nghĩ đến đó, cô cảm thấy ngực thật là đau. Mộ Vân Triệt bị dọa, vội ôm lấy cô dỗ dành:

“Không có! Không có! Anh cam đoan là chỉ thân mật với mình em thôi.” Nghĩ nghĩ, Mộ Vân Triệt quyết định nói ra kế hoạch của mình “Anh sắp phải

làm một chuyện khiến em tổn thương, nhưng thật ra anh cũng không muốn như vậy. Tâm Di! Em tin anh được không?”

“Chỉ cần là anh nói, em sẽ tin!” La Tâm Di gật đầu thật mạnh, vùi đầu vào lòng Mộ Vân Triệt. Cô biết, Vân sẽ không lừa cô đâu. Mộ Vân Triệt hít một hơi, kiên định nói:

“Anh.. sắp kết hôn với chị của em, La Lệ.”

La Lệ lần nữa đột nhập vào phòng làm việc của Hoàng Lâm. Lần này may mắn hơn lần trước, bởi vì cô ta vừa nhập 5202407 thì đã chính xác. La Lệ oán hận lắm lắm:

“Được lắm Hoàng Lâm! Anh dám cầm sừng tôi. Tôi vốn không định làm cho anh thân bại danh liệt như thế này đâu. Là anh ép tôi!”

Lúc lôi được tài liệu từ trong két sắt ra, La Lệ phấn khích suýt chút hết lên. Đúng lúc định khóa két sắt lại, cô ta bỗng nghe một tiếng quát lớn:

“Ai ở đó?”

La Lệ hoảng hốt suýt chút đánh rơi tài liệu trên tay, nhưng rồi nhanh chóng trấn tĩnh lại. Đây không phải là giọng của Hoàng Lâm. Chỉ cần không phải Hoàng Lâm, mọi chuyện đều có thể giải quyết. La Lệ đứng lên, lạnh lùng nói:

“Tôi là thư ký tổng giám đốc. Tôi đến đây lấy tài liệu.”

“A? Hóa ra là thư ký La.” Bác bảo vệ cười cười “Thật là! Làm tôi tưởng là trộm chứ. Cô đến lấy tài liệu à? Sao không mở đèn?”

“Tổng giám đốc dặn tôi phải lấy tài liệu trong im lặng, không được để người khác biết. Đây là tài liệu cơ mật của công ty.” La Lệ tiếp tục nói dối không chớp mắt.

Bác bảo vệ không chút nghi ngờ. Dù sao bây giờ lời đồn thư ký La chính là nhân tình của tổng giám đốc không ai không biết. Hơn nữa, nghe nói tổng giám đốc rất yêu cô ta, sau này cô là sẽ là phu nhân không chừng.

La Lệ thờ dõc chạy ra khỏi công ty. Cô ta lập tức gọi cho Mộ Vân Triệt báo tin. Mộ Vân Triệt đang thỏa mãn ôm La Tâm Di ngủ, lại bị kẻ không có mặt nào đó quấy rầy, giọng nói lập tức lạnh như băng:

“Ai?”

“Triệt! Em lấy được rồi!”

Mộ Vân Triệt khẽ cười, kế hoạch cuối cùng cũng có thể bắt đầu.

“Được! Ngày mai gặp nhau tại quán cà phê cũ.”

“Nhưng em bị bảo vệ phát hiện rồi.” La Lệ lo lắng nói “Dù cho bảo vệ không nghi ngờ, nhưng nếu Hoàng Lâm phát hiện tài liệu bị mất, nhất định sẽ tra ra em.”

“Ngu ngốc!” Mộ Vân Triệt trào phúng nói “Đừng nói với tôi cô không tạo chứng cứ ngoại phạm.”

“Em..” La Lệ rối rắm. Cô ta quả thật đã quên mất chuyện này.

“Được rồi! Đến night club quyến rũ một gã thiếu gia, khiến hắn trở thành nhân chứng ngoại phạm của cô.”

“Anh... không giúp em sao?”

“Hôm nay tôi giải quyết công việc ở nhà. Mọi người đều biết. Cô không sợ bị cáo buộc vì tội lừa dối thẩm phán à?”

La Lệ vội đồng ý. Cô ta đến night club, gặp ngay một con rùa vàng bóng bẩy, hai tay ôm mỹ nữ. Cầm lên một ly cocktail, La Lệ nở nụ cười câu nhân đi về phía anh chàng kia.

La Lệ cùng Tôn Mạt đi vào khách sạn. Nhân lúc anh ta đi tắm, cô ta chỉnh lại giờ của chiếc đồng hồ vừa mượn xem, sau đó trả lại. Thế là hoàn thành bước tạo chứng cứ ngoại phạm.

“Tốt! Tài liệu đều đủ.” Mộ Vân Triệt nhàn nhạt nói.

“Triệt! Vậy...”

“Năm ngày nữa chúng ta sẽ kết hôn. Cô chuẩn bị đi!”

La Lệ cười đến hoa tâm nộ phóng. Cuối cùng cô ta cũng trở thành phu nhân của Hoàng Kim.

Chỉ trong vòng hai ngày, Mộ Vân Triệt đã cướp đi gần hết các cuộc thầu của Thành Đạt, kẻ ngu cũng biết chuyện này có vấn đề, Hoàng Lâm tuyệt đối không ngu nên hẳn đã cảm thấy có điều bất ổn. Hơn nữa, đã hai ngày rồi La Lệ không đi làm. Lẽ nào... Hoàng Lâm hoảng hốt, vội vàng kiểm tra kết sất. Tài liệu cho các cuộc đấu thầu đã biến mất. Hoàng Lâm thực hồi hận, vì hắn ghét cảm giác bị theo dõi nên không lắp đặt camera trong phòng, cho nên bây giờ hoàn toàn không có chứng cứ buộc tội La Lệ. Triệu tập đội bảo an, rốt cuộc cũng có người thấy hai hôm trước La Lệ đột nhập vào phòng hắn. Ánh mắt Hoàng Lâm ánh lên tia thị huyết. La Lệ! Hắn tuyệt đối sẽ không tha cho cô ta.

Thư hầu tòa nhanh chóng tới tay. Dù đã tạo chứng cứ ngoại phạm nhưng La Lệ vẫn lo lắng không yên. Cô ta đi tìm Tôn Mạt, khóc đến thương tâm, nói có người vu oan giá họa cho cô ta, nhờ Tôn Mạt ra làm chứng. Tôn Mạt trời sinh đào hoa, lại không có sức kháng cự với lệ của mỹ nhân nên nhanh chóng đồng ý.

Khi phiên tòa kết thúc, La Lệ được phán vô tội. Vì chỉ có mỗi mình bác bảo vệ nói rằng đã thấy La Lệ, nhưng toàn bộ người ở night club đều nói đêm đó La Lệ đi cùng Tôn thiếu. Không có bằng chứng cụ thể nên không thể bắt giam. Trước khi rời đi, La Lệ cho Hoàng Lâm một ánh mắt khiêu khích, khẽ thì thầm vào tai hắn:

“Ngạc nhiên lắm phải không? Tất cả nhân chứng có mặt tại hiện trường đều đã bị tôi mua chuộc. Đáng ra tôi không định làm anh thảm bại đâu. Ai bảo anh cầm súng tôi!”

Hoàng Lâm cả kinh nhìn bóng lưng La Lệ rời khỏi. Tay nắm thành quả đầm, thống hận phun ra một câu:

“Mộ Vân Triệt! Máy đội đó!”

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Hôm nay là lễ kết hôn của tổng giám đốc Hoàng Kim, phóng viên đã tới chật kín hết cả hội trường. Không biết là vị tiểu thư quyền quý nhà nào có thể đánh cắp trái tim của Mộ tổng lạnh lùng.

Trong phòng trang điểm, La Lệ ăn mặc vô cùng sa hoa. Chiếc váy cưới trắng thuần xẻ ngực đính vài viên ngọc trai tuyệt đẹp, đuôi váy xõa xuống tựa như mỹ nhân ngư tung tăng. La Lệ hiện giờ vô cùng hài lòng, cô ta chịu uất ức bao nhiêu lâu năm, cuối cùng cũng tu thành chính quả, giành được chức vị cao, được người người ghen tị.

“Lệ Lệ!”

“Mẹ? Mẹ đến đây làm gì?” La Lệ khó chịu nhìn người vừa bước vào phòng trang điểm.

“Lệ Lệ! Không phải mẹ có ác ý gì, nhưng mẹ thấy cậu Mộ gì đó không có yêu con, cậu ta thậm chí còn không tôn trọng mẹ...”

“Không tôn trọng mẹ là không yêu con sao? Mẹ lấy đâu ra cái lý luận ấy? Con nói rồi! Chuyện của con mẹ đừng can thiệp vào. Từ rất lâu trước đây anh ấy đã yêu con, bây giờ cũng vậy, sau này cũng vậy.”

“Lệ Lệ à! Con tin mẹ đi! Mẹ có thể nhận ra là cậu ta không yêu con. Đừng kết hôn nữa! Không có hạnh phúc đâu con à!”

“Sống một cuộc sống giàu sang phú quý mà không đủ hạnh phúc thì mẹ còn muốn thế nào nữa? Mẹ chẳng lẽ muốn con lên trời hái sao cho mẹ mẹ mới vừa lòng hay sao? Con xin mẹ! Hôm nay là ngày kết hôn của con. Mẹ đừng đứng đây nói diêm gở nữa. Mẹ ra ngoài đi!”

Mẹ La Lệ thấy không xoay chuyển được, thất vọng bước ra ngoài.

“Lệ Lệ! Mẹ sẽ không tham gia hôn lễ. Mẹ mong con sẽ không hối hận về quyết định ngày hôm nay!”

La Lệ giận dữ ném lọ nước hoa trong tay. Gì chứ? Trong ngày cô ta kết hôn đến đây rửa xả là có ý gì? Khi nhân viên trang điểm vào, La Lệ lập tức thu lại dáng vẻ hung hăng lúc này, làm một Tổng giám đốc phu nhân tương lai hiền dịu.

Mộ Vân Triệt ở bên ngoài tiếp khách, không ngừng cảm thán.

“Đám cưới gì mà sơ sài. Lần sau kết hôn với Tầm Di phải làm to lên mới được. Ừm. Làm ở đâu thì tốt đây?”

“Mộ Vân Triệt!” Cùng với tiếng gầm đầy phẫn nộ là một cú đấm giáng xuống mặt Mộ Vân Triệt.

Anh nhanh chóng tránh đi. Đùa à? Hôm nay phải kết hôn, cho dù không muốn hôn lễ này đi chăng nữa nhưng mang khuôn mặt bầm tím đến lễ đường chẳng phải sẽ bị cười cho sao?

“Hoàng Lâm! Cậu phát điên cái gì?”

“Mộ Vân Triệt! Xem như tao nhìn lầm mày. Mày sao có thể phụ Tâm Di? Cô ấy yêu mày như vậy. Mày là đồ khốn nạn!”

“A? Nói nghe thực hay! Cậu sao không tự nhìn lại bản thân mình đi?” Mộ Vân Triệt khinh bỉ nhìn Hoàng Lâm một lượt, trào phúng nói “Dù đồ cô chị đi làm gián điệp thương nghiệp, bây giờ đến cả cô em cũng không tha. Nhà La Lệ còn một người mẹ đấy. Hay là khi nào chơi chán Tâm Di cậu sẽ đi tìm bà ta?”

“Mẹ kiếp! Mày cảm mồm!”

Hai người đàn ông đánh nhau thành một đoàn trên sân, tân khách hiếu kỳ nhìn qua. Chẳng lẽ là cướp cô dâu? Đánh một lúc, quần áo hai người đều xộc xệch không ra hình dạng. Hoàng Lâm gằn từng tiếng nói:

“Mày đã phụ Tâm Di thì tao nhất định sẽ cướp cô ấy đi. Đợi đó!”

Mộ Vân Triệt phúi bụi trên người, khinh miệt liếc mắt, gọi một cú điện thoại.

“Vân?”

“Là anh đây! Em chơi vui không?”

“Rất vui nha! Nhưng anh bác sĩ lại rất khó chịu. Còn mắng anh là đại phuôi đản. Anh yên tâm. Em đã đánh anh ấy một trận nha.” Giọng La Tâm Di đầy đắc ý, cô cười ngọt ngào kể chuyện cho anh.

“Tâm Di thật giỏi! Trờ về thưởng cho em được không?”

“Được a! Vân, anh và chị La Lệ sao rồi?”

“Sắp đến giờ làm lễ. Em yên tâm! Mọi việc xong xuôi, anh sẽ sang Hawaii đón em về.”

Tắt điện thoại, Mộ Vân Triệt đi về phía hội trường.

“La Lệ! Cô cũng biết tôi là người thù dai mà, đừng không? Yên tâm đi! Sẽ cho cô một bất ngờ lớn, lớn đến mức cô không ngóc đầu lên được.” Anh cười đến tàn nhẫn.

Cùng với những bản nhạc du dương, La Lệ tay cầm đóa bách hợp đi vào lễ đường. Mộ Vân Triệt nhìn bó hoa trong tay cô ta, thầm tiếc nuối. Hoa thì tinh khiết, người cầm thì dơ bẩn. Quá tương phản rồi! La Lệ mang vẻ mặt hạnh phúc từng bước đi về phía anh. Cô ta có thể thấy cánh cổng mà cô ta mong đợi bấy lâu nay đang ở ngay trước mắt. Cánh cổng của sự giàu sang, của danh vọng mà bao nhiêu người ước ao. Khi cô ta đưa tay tới cho Mộ Vân Triệt, anh chỉ cười mà không đón lấy. Nụ cười ấy khiến La Lệ có dự cảm không lành. Quả nhiên, Mộ Vân Triệt quay xuống chỗ tân khách, cười nói:

“Hôm nay, một người bạn cũ của vợ chưa cưới của tôi đã tặng cho tôi một đoạn video. Trước khi làm lễ, tôi muốn mọi người cùng tôi xem đoạn video này, được không?”

Tân khách phía dưới ồn ào đáp ứng. Khi video được mở lên, sắc mặt La Lệ lập tức trắng bệch, cô ta muốn xông lên tắt đi nhưng hai vệ sĩ không biết từ đâu ra đã chế trụ không cho cô ta nhúc nhích. La Lệ gào lên:

“Triệt! Mau tắt! Mau tắt đi!”

Video đang được phát, là hình ảnh cô ta cùng nhiều người đàn ông làm tình ở khách sạn. Trong video, La Lệ phóng đàng kẹp lấy thắt lưng người này, ngậm lấy dương vật người kia, cả tay và ngực cũng dùng để hầu hạ. Từng đoạn từng đoạn khiến tâm La Lệ xám như tro tàn. Cô ta nhìn về phía Mộ Vân Triệt, thấy anh đang âm thầm nhìn cô ta. La Lệ biết, mình xong rồi!

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Đoạn video kết thúc, sắc mặt của tân khách ở phía dưới vô cùng đặc sắc. Các phóng viên cũng không ngừng chụp. Mộ tổng phát hiện mình bị vợ cầm sừng ngay trong ngày hôn lễ? Tin này rất đặc sắc nha. Mộ Vân Triệt cười gằn hỏi:

“La Lệ! Chuyện này là sao? Tôi cần cô giải thích!”

“Triệt! Em... Em không phải... Triệt! Anh phải tin em!”

“Cô muốn tôi tin cô kiểu gì? Hạng phụ nữ lăng loạn như cô thật khiến tôi ghê tởm!”

Nước mắt La Lệ rơi như mưa, cô ta rất muốn giải thích, nhưng lại không biết nói gì. Nói rằng người trong video không phải là cô ta sao? Quay rõ ràng như thế, nói ra cũng không ai tin. Mộ Văn Triệt tuyên bố hủy bỏ đám cưới. La Lệ không ngừng gào khóc:

“Triệt! Đừng! Đừng mà! Em xin anh!”

Chỉ trong vòng một ngày, cô ta từ thân phận Tổng giám đốc phụ nhân trở thành một người không nhà để về. Khiến cô ta bàng hoàng hơn, là Mộ Văn Triệt đã báo cảnh sát. Lúc trước, cô ta đánh cắp tài liệu của Hoàng Lâm, cảnh sát đã truy tìm cô ta bao lâu nay nhưng cô ta xuất ngoại, Mộ Văn Triệt đành nói cảnh sát tạm gác lại, đợi anh khiến cô ta trở về nước rồi tính sau.. Không ngờ, Mộ Văn Triệt tuy kết hôn với cô ta nhưng vẫn không hủy bỏ đơn kiện. Đây là làm sao? La Lệ cướp lấy một chiếc xe bỏ chạy. Nhìn đàn xe cảnh sát không ngừng đuổi theo, cô ta tuyệt vọng vô cùng. La Lệ lái xe chạy ra biển, từ trên vách đá cao nhảy xuống. Cô ta biết, nhảy xuống biển cô ta còn cơ hội sống sót, nếu bị bắt vào tù, Hoàng Lâm hoặc Mộ Văn Triệt sẽ thuê người hành hạ cô ta sống không bằng chết. Cảnh sát đuổi đến nơi, vội vàng gọi cho lực lượng cứu hộ truy tìm tung tích La Lệ.

La Lệ rơi xuống biển.

Bên kia, Mộ Văn Triệt cũng không khá hơn bao nhiêu. La Tâm Di mất tích. Anh biết, nhất định Hoàng Lâm đã tra ra tin tức của cô nên mới đuổi đến bắt người. Mộ Văn Triệt mang theo tâm trạng sợ hãi đi tới sân bay. Anh đã liên lạc với cảnh sát quốc tế, yêu cầu họ tìm kiếm giúp anh. Chẳng ngờ, ngay ngày hôm sau, anh đã tìm được Tâm Di. Cô ở trong bệnh viện. Anh vừa đi đến vừa nghĩ, tại sao Hoàng Lâm lại dễ dàng buông tha cho cô như thế? Cậu ta không phải rất yêu Tâm Di sao? Ngay cả mặt mã kết sắt giữ tài liệu còn lấy ngày sinh nhật của cô để đặt. Nhưng khi đến nơi, anh hoàn toàn có thể hiểu được. La Tâm Di sảy thai.

Mộ Văn Triệt quỳ bên giường bệnh, khóc không thành tiếng. Đứa con của anh, con của bọn họ cứ thế mà đi. Nó thậm chí còn chưa biết thế giới này trông như thế nào? Cha mẹ nó yêu nó ra sao? La Tâm Di tỉnh, ôm lấy Mộ Văn Triệt khóc rống lên, lộn xộn nói:

“Anh ta... muốn cưỡng hiếp. Ô ô ô. Em chạy... thật đau bụng... anh ta trôi lại... Quần áo bị xé. Máu... rất nhiều máu. Bụng đau. Ô ô ô.”

Tìm Mộ Văn Triệt đau như bị xé nát. Anh ôm cô, không ngừng an ủi:

“Mọi chuyện đã qua rồi! Không sao nữa!”

An ủi cô, cũng an ủi chính mình. Một ngày sau, La Tâm Di đỡ dần không ăn không uống, chỉ biết vuốt ve bụng mình. Mộ Văn Triệt nhìn cô gầy đi, vô cùng đau lòng.

“Vân! Con của chúng ta, đi đâu rồi?”

“Con đã lên thiên đường. Con rất vui vẻ! Con đã trở thành thiên sứ, sẽ phù hộ em.”

“Em muốn đi cùng con.”

“Tâm Di! Em đi cùng con, anh phải làm sao đây? Em nhẫn tâm bỏ anh lại một mình hay sao? Tâm Di! Một ngày nào đó con sẽ trở lại trong bụng em. Em vẫn còn có anh mà.”

La Tâm Di khóc. Cô khóc nguyên một ngày hôm đó để thương tiếc cho đứa con đã ra đi của hai người. Mộ Văn Triệt chăm sóc cho đến khi cô bình tâm lại rồi mới nhớ đến kẻ hại cô ra nông nổi này: Hoàng Lâm.

Nghe cảnh sát kể lại, hôm đó Hoàng Lâm ôm La Tâm Di toàn thân đầy máu đến bệnh viện. Khi cảnh sát ập vào muốn bắt hắn đi, hắn chỉ cầu xin được ở lại cho đến khi La Tâm Di phẫu thuật xong. Nhưng để tránh phát sinh chuyện ngoài ý muốn, cảnh sát vẫn lôi hắn đi. Mộ Văn Triệt đến nhà tù thăm Hoàng Lâm. Cầm hắn lún phún râu, trông thảm hại vô cùng. Hoàng Lâm vội vàng hỏi:

“Tâm Di... Cô ấy sao rồi?”

“Hoàng Lâm! Cậu đã hại chết một mạng người, là con của tôi và Tâm Di. Cậu nói xem! Tôi nên bắt cậu trả giá như thế nào đây?”

“Tâm Di sao rồi?” Hoàng Lâm run rẩy hỏi lại “Cô ấy... hận tôi sao?”

“Ha ha ha.” Mộ Văn Triệt giận quá hóa cười “Cậu giết chết con của cô ấy, còn mong cô ấy yêu thương nhưng nhớ cậu sao? Hoàng Lâm! Đừng vọng tưởng nữa! Tâm Di hiện giờ chỉ tiếc không giết được cậu.”

Hoàng Lâm tuyệt vọng trở lại phòng giam. Khóc mất hần rơi xuống một giọt nước mắt, thì thào:

“Tâm Di! Thực xin lỗi!”

Mộ Văn Triệt đưa La Tâm Di về nước. Bạch Diễm áy náy nhìn anh, anh thần nhiên:

“Không phải lỗi của cậu! Đừng bận tâm! Chúng tôi còn trẻ, sau này nhất định sinh một đội bóng cho cậu xem.”

Cơ mặt Bạch Diễm không ngừng giật. Một đội bóng? Cậu xem cô bé con kia là heo nái chắc?

Một ngày như bao ngày khác, La Tâm Di đã hoàn toàn bình phục, cô nói hôm nay muốn ở nhà làm một bữa cơm thịnh soạn, không muốn cùng Mộ Vân Triệt đến công ty. Anh bất đắc dĩ đồng ý. Nếu như cô đã khỏe hẳn thì anh cũng không cần lo lắng cô nghĩ quần nữa. Xe Mộ Vân Triệt vừa ra khỏi nhà, chuông điện thoại lập tức reo lên.

“Alô! Đây là nhà của Mộ tổng.” Đây là câu Mộ Vân Triệt dạy cô nói khi có người gọi tới.

“Tâm Di! Là chị đây.”

“Chị nào a?”

“Chị của em, La Lệ đây. Tâm Di! Em có thể ra ngoài uống với chị ly nước không?”

“Vân không cho phép em ra ngoài.” La Tâm Di thoáng do dự.

“Không sao! Chỉ một lúc thôi! Xin em!”

“Vây... được rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

La Tâm Di gọi cho Mộ Vân Triệt để nói cô cùng La Lệ ra ngoài một chút nhưng không thể liên lạc được, cô đành để lại lời nhắn cho anh.

“Vân! Chị La Lệ kêu em ra ngoài uống với chị ấy ly nước. Anh nói mọi chuyện đã giải quyết tức là em có thể cùng chị ấy ra ngoài đúng không?”

Đội một lúc vẫn không thấy hồi âm, La Tâm Di đành đi với La Lệ. Chị mà sinh khí nhất định sẽ đánh cô. Cô phải ngoan ngoãn không chọc chị giận.

Mộ Vân Triệt đến công ty rồi mới phát hiện ra điện thoại hết pin tắt máy. Vừa sạc lên, nhận được lời nhắn của Tâm Di, anh như phát điên chạy về nhà nhưng đã muộn. La Tâm Di đã đi với La Lệ. Mộ Vân Triệt không hiểu nổi, bằng La Lệ bây giờ không thể nào tự tay bắt cóc Tâm Di được, cô ta đang bị truy nã. Trừ khi cô ta có đồng bọn. Nhưng người đó là ai chứ?

Gọi cho cảnh sát, rồi báo tin cho Bạch Diễm. Bạch Diễm không thể không cảm thán:

“Cô vợ nhỏ của cậu có duyên với hai chữ bắt cóc này quá nha. Tại sao cậu gây họa, mà người hứng chịu luôn là cô ấy chứ?”

“Đừng có ở đó nói mát! Mau hủy động quan hệ của cậu với cục cảnh sát giúp tôi đi!”

Lòng Mộ Vân Triệt như lửa đốt. La Lệ không như Hoàng Lâm, cô ta nhất định không bỏ qua cho Tâm Di. Trong một nhà kho tối tăm cũ nát, La Tâm Di bị trói nằm trên mặt đất. Cánh cửa cũ nát của nhà kho bị mở ra, ánh sáng đột ngột chiếu vào khiến La Tâm Di nhắm mắt lại vì đau.

“Em gái! Tỉnh rồi sao?” La Lệ ác ý cười rộ lên.

“Chị! Chị làm gì vậy? Sao lại trói em?”

“Làm gì à? Giết chết mày! Mày là đồ sao chổi! Vừa ra đời đã hại chết mẹ mày, còn làm cha mày bệnh chết. Thứ ngu ngốc xấu xí như mày lại dám giành Triệt với tao à?”

“Cái đồ xấu xí không có học thức như mày! Đồ hồ ly tinh! Mày dụ dỗ Mộ tổng làm nhà ta phá sản, tao nhất định làm mày sống không được, chết cũng không xong.” Người phụ nữ sau lưng La Lệ đột nhiên lên tiếng.

“Cô là ai?”

“Mày còn nhớ người trong bữa tiệc vì mày mà bị cha đánh một bạt tai không? Là tao, Mạc Chỉ. Chỉ vì mày, nhà tao phá sản. Chỉ vì mày, Tổng giám đốc Hoàng Kim và Thành Đạt làm gia đình tao khốn đốn. Mày nói đi! Món nợ này, tính trên người ai đây?”

Vừa hét xong câu cuối, bàn tay Mạc Chỉ cũng giáng xuống.

“Chát”. Khóe miệng La Tâm Di rí máu, mặt cũng sưng lên. La Lệ và Mạc Chi cực kì thỏa mãn. Lúc La Lệ rơi xuống biển rồi trôi dạt vào bờ, cô ta vô tình gặp được Mạc Chi trong một căn nhà nhỏ bên bờ biển. Sau vài lần nói chuyện, cả hai phát hiện ra họ có chung kẻ thù, vậy là hợp tác bắt cóc La Tâm Di. Hai người không ngừng đánh xuống người La Tâm Di như muốn phát tiết toàn bộ nỗi oán hận của họ. Mạc Chi đá vào bụng Tâm Di khiến cô đau đến gập người lại, La Lệ lại nắm tóc cô, liên tục giáng những cái tát nặng nề xuống. La Tâm Di quá đau đớn, khóc lóc cầu xin La Lệ nhưng chỉ khiến cô ta xuống tay tàn nhẫn hơn.

“La Lệ! Cô làm gì vậy? Dừng tay!”

Trước khi bị một cốn đánh vào đầu, La Tâm Di nghe thấy Mạc Chi hét lên một câu như thế. Rồi tất cả rơi vào bóng tối. La Lệ không tin nổi nhìn tay mình. Vì quá tức giận, cô ta đã vớ đại một cây gậy gỗ đánh vào đầu La Tâm Di. La Lệ sợ hãi lùi về sau, điên cuồng hét lên:

“Không phải tôi! Không phải tại tôi! Không phải!”

Mạc Chi cũng sợ đến ngây người, cô ta nhìn La Tâm Di nằm trong vũng máu, đưa ra quyết định:

“La Lệ! Đẳng nào cô ta cũng chết rồi! Phóng hỏa đi! Chỉ cần không tìm thấy xác cô ta, chúng ta sẽ không sao.”

La Lệ chỉ biết nói gì nghe nấy. Đầu cô ta đang rất loạn. Hai người đi mua xăng, tạt quanh căn nhà và người của La Tâm Di. Nhìn căn nhà bị lửa cắn nuốt, hai người lập tức rời đi. Lúc Mộ Vân Triệt tới nơi, là cảnh lửa bao quanh nơi nấp của Tâm Di. Anh như phát điên lao vào mặc kệ mọi người ngăn cản. Anh tìm được La Tâm Di, lửa đã đốt tới chân cô, anh ôm cô lao ra ngoài, khói khắp nơi khiến Mộ Vân Triệt khó lòng xác định phương hướng. Anh vì che cho cô nên bị một xà nhà đang cháy rơi xuống đập vào lưng. Mộ Vân Triệt đau đến muốn ngã xuống, nhưng anh không thể, Người anh yêu còn đang ở trong ngực anh, anh không thể bỏ cuộc được. Đến khi anh ôm được cô ra ngoài, cũng lập tức ngất xỉu. Đầu La Tâm Di bị thương nặng nhưng vẫn chưa chết, chân cô bị lửa đốt bỏng một mảng lớn. Tình trạng của Mộ Vân Triệt cũng không khá hơn bao nhiêu, lưng bị xà nhà đập trúng, phổi lại hít phải rất nhiều khí độc. Hai người được đưa vào bệnh viện ngay lập tức. Bạch Diễm đích thân cấp cứu cho Mộ Vân Triệt. Sau gần 24 tiếng cấp cứu, cả hai đều thoát khỏi tình trạng nguy hiểm.

La Lệ và Mạc Chi trong lúc tẩu thoát đã thiệt mạng. Vì xe cảnh sát đuổi theo gắt gao, Mạc Chi quá sợ hãi chỉ biết tăng tốc chạy trốn. Hậu quả là phanh không kịp, cả người và xe đều rơi xuống vách núi, xe bị chấn động mạnh dẫn đến nổ tung. Cảnh sát đã tìm được thi thể cả hai. Nghe nói tử trạng thê thảm không thể tả.

Nhìn đôi vợ chồng không coi ai ra gì đang đút cho nhau ăn trên giường kia, Bạch Diễm chỉ có thể che mắt mình lại. Ân ái mù mắt chó của anh rồi à, anh cũng muốn đi tìm lão bà. Nhắc tới lão bà, Bạch Diễm chua xót. Mộc Mộc! Sắp tới sinh nhật của em rồi. Năm nay em muốn gì nào? Hoa tươi? Bánh kem? Hay gấu bông? Mộ Vân Triệt nhìn Bạch Diễm ngẩn người, chỉ có thể thờ dài. Cũng may, anh vẫn còn cô bên cạnh. Cũng may, thần hạnh phúc vẫn mỉm cười với họ.

~~~~HOÀN~~~~

Bạn đang đọc truyện *Lừa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.